

323

சிதிரபாறு
மார்கழி - தைமீ

ஸ்ரீ ந்ரு

[ஸ்ரீ அஹோபில மடம் பத்ரிகை

ஸம்பாதகர் : வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்

====: அரசரிக்குமிடம் :====

இராமஸ்வாமி தெரு, தியாகராயநகர்,

மதராஸ்

3L
Q22n21, N41
N43.2.1.
210109

{ January, 1943
{ Vol. 2, No. 1

	பக்கம்
.....	2
.....	8
.....	13
பந்தி உத்ஸவம்	18
க்ருத்வ வித்தாந்த விமர்சனம்....	26
திகள்	29
பாதகரின் குறிப்புக்கள்	32
டாபரிஷத்	51

ஸ்ரீ:

வ்யாஸம் எழுதுபவர்களுக்கு விஜ்ஞாபகம்

1. மூன்று அல்லது நாலு பக்கங்களுக்கு அதிகப்படாமல் அச்சப் பதிப்பிக்கும்படியாக வ்யாஸங்களைச் சுருக்கி எழுத வேண்டுமென்றும், நல்ல காகிதத்தில் தெளிவாக ஒரே பக்கத்தில் எழுதி அனுப்ப வேண்டுமென்றும் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

2. ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் இருக்கும் வ்யாஸங்க ளெல்லாம், தபால் சார்ஜுக்கு வேண்டிய ஸ்டாம்பு அனுப்பப் பட்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், அவை உடனே திருப்பி அனுப்பப்படும்.

3. அநேக வித்வார்கள் மஹத்தான க்ருபையுடன் வ்யா ஸங்களை அனுப்பி, அவைகளை உடனே பத்ரிகையில் ப்ரசாரம் செய்யவேண்டுமென்று நியமிக்கிறார்கள். பத்ரிகையில் இடம் ஸங்குசிதமாக இருக்கிறபடியால், அவர்களுடைய நியமந்தை அவர்கள் இஷ்டப்ரகாரம் நிறைவேற்ற ஸாத்யப்படாமல் இருக் கிறது. அவகாஸம் ப்ராப்தமாகும்பொழுது அவைகள் யதார் ஹம் ப்ரசாரம் செய்யப்படும். அப்படிச் செய்வதால் ஸம்பலிக்கும் கால விளம்பத்தை அந்த வித்வார்கள் க்ருபையுடன் கூழிகக் வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸம் ப்ராதகர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீமகூக்ஷ்ந்ருவிஹ்வபரஸ்ய ஊர்ணே நம: ॥

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா

ஸம்புடம் 2	சித்ரபா நு ஶு மார்கழி - தைமீ	ஸஞ்சிகை 1
------------	---------------------------------	-----------

“ சுஹோவிஹே மாரூஹஸெஹ்யெ
கூவாவஸாஶ்லீதவனியாந்ய |
மகூக்ஷா ஸாஷிஶ்லீதவாஶாமம்
மகூக்ஷ்ந்ருவிஹ்வம் ஶரணம் ஶ்யவஹே ॥”

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா

[ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் பத்ரிகை]

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் ஆஸாஸந அநுஸாஸநங்கள்

ஸ்ரீந்ருவிஹ்வப்யா ஸ்ரீஶ்ரீந்ருவிஹ்வகரூஶாஶ்லீதா |
ஸ்ரீந்ருவிஹ்வகூடாகூண ஜீயாஶாஶ்லீதாரக்ய ॥
ந்ருவிஹ்வஶகூடாநாஶ்லீதெ ஶெஹே ஶாஶா வஸெஶ |
ஸ்ரீந்ருவிஹ்வப்யாஶ்லீதா ஶ்ருவிஹ்வப்யா ஶஹ ॥

[ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய கருணையால் உண்டாகி இருக்கும் இந்த “ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா” என்னும் பத்ரிகை, அந்த ந்ருஸிம்ஹனுடைய கடாஶ்ரத்தாலும் ஶக்கல்பத்தாலும் சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்க ளுள்ளவரையில் அவை போலவே சிறப்புடன் வாழ்க்கடவது.

நம் ந்ருஸிம்ஹ பக்தகோடிகளின் க்ருஹங்கள்தோறும் இந்த “ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா” என்னும் பத்ரிகை, ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியையாகிற் மஹா ஶக்ஷியுடன் நித்யமாய் வளிக்கக்கடவது.]

மதியின் மஹிமை

[ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் ஆஸ்தாந வித்வான்]

இவ்வுலகத்தில் புத்திமாண்களுடைய புத்திசக்தியின் பெருமைக்கு ப்ரயோஜநம், அநுகூல வஸ்துக்களை அங்கீகரிப்பதும் ப்ரதிகூல பதார்த்தங்களைப் பரிஹரிப்பதுமே யாகும். இவ்விஷயத்தைப் ப்ரரதத்தில் ப்ராஸர கிதையி லிருக்கிற ஒரு வாக்யம் உதாஹரணத்தை முன்னிடம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது :

“நாஹாரம் விஹ்யேசு ப்ராஜ்ஞஃ யஜிஷ்வோநுவிஹ்யேசு |
சூஹாரொ ஹி சிநுஷ்ராணாம் ஜநூநா ஸஹ ஜாயதே ||”

இங்கு ‘ஜ்ஞஃ’ என்கிற சப்தம் அறிவுடையவனைச் சொல்லுகிறது. ‘ப்ரா’ என்கிற சப்தம் அவ்வறிவின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே, ‘ப்ராஜ்ஞஃ’ என்கிற சப்தமானது அறிவினால் சிறந்தவனைச் சொல்லுகிறது. அறிவுக்குப் பெருமையாவது: அந்தந்த வஸ்து ஸ்வபாவங்களை விபீர்தமாக அறிபாமல், நற்குணமுள்ள வஸ்துக்களை நல்லதாகவும், துர்க்குணமுள்ள வஸ்துக்களைத் துஷ்டங்களாகவும் அறிவது தான். ‘ஆஹார’ சப்தம் மனிதனால் சாப்பிடக்கூடிய உணவுப் பொருள்களைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே, ‘நாஹாரம் விஹ்யேசு ப்ராஜ்ஞஃ’ என்கிற முதல் வாக்யமானது, அறிவிற்கு சிறந்தவனான மனிதன், சாப்பிடக்கூடிய பதார்த்தங்களைக் குறித்துச் சிந்திக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறது.

இப்படியானால் ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு வஸ்துவைக் குறித்துத் தனக்கு ‘இது அநுகூல’ மென்று சிந்தித்து, பிறகு அதை ஸம்பாதித்து, பிறகு அதை அநுபவிப்பது வழக்கம். புத்திமானானவன் ஆஹாரத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கக்கூடாதென்று சொன்னால், இதனால் ஆஹாரத்தை ஸம்பாதிக்கவும் அதை அநுபவிக்கவும் கூடாதென்று சொல்வதாக முடிந்தால், புத்திமாண்கள் ரித்யமாக உபவாஸ மிருக்கவேண்டியது என்று சொன்னதாக முடியுமே. அப்பொழுது அவன் எந்த நல்ல கார்யங்களிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கச்சக்தியற்றவனாகப் போவதோடு, இந்த ஸ்வோகத்தில் அடுத்த வாக்யத்தில் விதிக்கப்படுகிற தர்மாதுஷ்டரந்தைதையும் இழந்து போகவேண்டி வருமே என்று ஸந்தேஹிக்கலாம். இப்படி ஸம்ஸயம் வாராதபடி இந்த வாக்யத்தின் அபிப்ராயத்தை இங்குத் தெரிவிக்கிறோம்.

‘நாஹாரம் விஹ்யேசு’ என்கிற வாக்யமானது, புத்திமானான மனிதன் தன்னுடைய புத்திசக்தியினால் நன்கு விசாரிக்க வேண்டிய அநுகூல விஷயம் ஆஹாரம் என்கிறது. அதாவது: தேனும் பாலும்

கன்னலும் போன்ற உயர்ந்த ஆஹாரங்கள், நாம் என்ன ஆஹாரங்கள் பண்ணினால் கிடைக்குமென்று அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்கிறது. தாழ்ந்த ஆஹாரங்களினாலும் தேஹம் தரித்திருக்குமென்ற படி. ஆசவே: உபவாஸத்திற்குப் ப்ரஸத்தி இல்லாததினால் முன்புற்ற ஸந்தேஹத்திற்கு அவகாசமில்லை.

புத்தி சக்தியை உபயோகப்படுத்த வேண்டிய விஷயம் தர்மமென்பதை அடுத்த வாக்யம் தெரிவிக்கிறது. இப்படி ஆஹாரத்தை மாத்திரம் சிந்திக்கக்கூடா தென்று சொன்னால், 'விரோஷநிஷேய: வாரீரநுஷுநுஷுராய:ஃ' என்றும், வைத்யன் வ்யாதிக்காரணம் பார்த்து 'நீ புளியைச் சாப்பிடக்கூடாது' என்று சொன்னால், 'உப்பு முதலியவைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றும் தோன்றுவது போல, மற்றும் ஸங்கீதம் கேட்பது நர்த்தனம் பார்ப்பது முதலிய விஷயாநுபவங்களைப் பற்றிப் புத்திமான் ஆசைப்படலாம் என்று தோன்றுமே. அப்படியானால் சப்தாதி விஷயாநுபவங்களைச் செய்தவர்கள் 'தேஜுகுராயுணி விதகஸு) வாஸு)' [யமதர்ம ராஜனுடைய பாசக் கழிற்றினால் கட்டப்படுகிறார்கள்] என்று வடமொழி வேதத்திலும், சப்தாதி விஷயங்களைக் 'குலமுதலும் தீவினைக் கொடுவன் குழியினில் வீழ்க்கு மைவரை' என்று குல சீலாதி நாசங்களாகத் தமிழ் வேதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, ஆகம் நாஸகங்களான சப்தாதி விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திப்பது உசிதமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டி வருமே என்று ஸந்தேஹ முண்டாகலாம்.

இதற்கு ஸமாதாநமாவது: பூனை பாலைக் குடிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னால், பாலைக் குறங்கு குடிக்காமலும் கவனிக்கவேண்டுமென்று தோன்றுவதுபோல, இங்கிருக்கிற 'ஆஹார' சப்தமே அஜஹல்லக்ஷணையினால் சப்தாதி விஷயங்களையும் சொல்லுவதால், புத்திமான்களுக்கு சப்தாதி விஷயாநுபவ ப்ரஸத்தி ஒரு காலத்திலும் ஸம்பவிக்காது. அங்ஙனன்றிக்கே 'விஷயாவிநிவதகுகே நிராஹாரஸு) டேஹிந:ஃ' என்கிற இடத்திற் போல, ஆஹார சப்தமே ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் ஆஹாரங்களாக இருக்கிற சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் இவைகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் சொல்லலாம். ஒரு படியினாலும் விஷயாநுபவத்திற்குப் ப்ரஸத்தியே இல்லை. இப்படி விஷயாநுபவ ஸுகத்தை இங்கு விடச் சொன்னது, 'சப்தாதி விஷய ஸுகாநுபவமானது மதஷ்ய ஜ்ரமத்திற்கு அஸாதாரணமான ப்ரயோஜந மல்ல; தர்மாநுஷ்டாநம்தான் மதஷ்ய ஜ்ரமத்திற்கு அஸாதாரணமான ப்ரயோஜநம்' என்பதைத் தெரிவிப்பதோடு, சப்தாதி விஷயங்கள் ப்ரதிஈகலங்க ளாகையாலும், அவைகளை விட்டுவிடுவதே உசிதம் என்பதை இந்த ஆஹார சப்தமே ஸூசிப்பிக்கிறது 'ஸூனாகு சூஹாகீத்ராஹார:ஃ' என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால்.

“கூலஸீல வபொவிஷ்ணுவூகூலகூலஹாரகாநு |
விஷயாநு டெநவ லெவெத பூரஜெகூநாகஃ:வடிநு ||”

என்கிறபடியே இவ்வுலகத்தில் குலம் சீலம் வயஸ் வீத்யை தர்மாநுஷ்டாநம் ஐஸ்வர்யம் இவைகளை எல்லாம் அபஹரித்து விடுவதோடு, பரலோகத்திலும் நரக துக்கங்களையே கொடுக்கிறதான விஷய ஸுகங்களைப் புத்திமான் ஆசைப்படக் கூடாதென்று ஸூசிப்பிக்கிறது.

ஆனாலும் ஒருவனுக்கு விஷம் நெருப்பு இவைகளோடு ஸம்பந்தமுண்டானால் அவனுக்குத் தன்ப முண்டாகிறபடியினால் அவைகளோடு ஸம்பந்தத்தை விட்டுவிடுவது போல, சப்தாதி விஷயங்களுடைய ஸம்பந்தமும் தீங்கை விளைவிக்குமானால் அவைகளோடு ஸம்பந்தத்தை விடவேண்டியது என்று சொல்லவேண்டியது உசிதமாக இருக்க, அவைகளைச் சிந்திக்கவும் கூடாதென்று சொன்னது எதற்காக வென்று ஸந்தேஹ முண்டாகலாம்.

“விஷயஸு விஷயாணாஹ டூரூகிணுகேணோம் !

உவலுஹுஹு விஷம் ஹனி விஷயாஃ ஸூராணாடிவி ||”

என்கிறபடி மனிதனோடு ஸம்பந்தித்த பிறகு கொல்லுகிற விஷம்போல் அன்றிக்கே, தன்னை நினைத்த மாத்ரத்தினாலும் விஷயங்கள் மனிதனை ஹிம்வித்து விடுகிறபடியினாலே விஷத்தைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் மிகவும் கொடியனவாக இருக்கின்றன. இவ் விஷயம் இவ்வுலகத்தில் ப்ரத்யக்ஷவித்தமாக இருக்கையாலே அவைகளை நினைக்கவும் கூடாதென்கிறது. இந்த விஷயங்களை ஆசைப்பட்டு நினைத்திருக்கை யன்றிக்கே, அவைகளுடைய தோஷங்களை அறிந்து வைராக்யத்தினால் அவைகளைத் தூஷிப்பதற்காகவும் நினைப்பது வைராக்யத்தைத் தொலைத்துவிடு மென்கிற ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு நினைக்கத் தகுந்தது. ஆனாலும் ஸர்வஸூகாநுபவங்களுக்கும் யோக்யமான மதுஷ்ய தேஹத்தை யடைந்து ஸூகாநுபவங்களோடு இருப்பவனைக் குறித்து அநுபவிக்கும் ஸுகங்களை விடச் சொல்வது, பாற்கடல் கரையிலிருந்து பால் குடிப்பவன் மிடற்றைப் பிடித்து ஹிம்விப்பதற்கு ஸமாநமன்றே? ஆகையினால் இது உசிதமாகுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்திற்கு ஸமாதாநத்தை ‘சூஹாரோஹி’ என்கிற மேல்வாக்யம் சொல்லுகிறது. இங்கு அர்த்த க்ரமத்தினால் பாட க்ரமம் பாதிக்கப்படுகிறது. சப்தாதி விஷய ஸுகங்கள் பசு பசுஷி முதலிய திர்யக் ஜந்மங்களுக்கும் ஸம்பாவிதங்க ளாகையினால், விஷயங்கள் மதுஷ்ய ஜந்மத்திற்கு அஸாதாரண ப்ரயோஜநங்க ளல்ல என்று அர்த்தம்.

இங்கு, வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர், ஒரு ஸமயத்தில் வேகமாக ஓடின ஒரு பழுவைப் பார்த்து, ‘நீ ஏன் வேகமாக ஓடுகிறாய்?’ என்று கேட்க, அப்பழுவானது ‘இதோ ஸம்பத்தில் வருகிற வண்டி என்மேல் பட்டால் நான் இறந்துபோய்விடுவேன்; ஆகையினால் ஓடுகிறேன்’ என்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட வ்யாஸர் :

“ஸஹம் ஸூஸூஹம் ரஸம் மயம் ஹோமாதூஹாவஹாநி |

நாஹிஜாநாஹி கீட க்ஷம் ப்ரூபொ ஶ்ரணஹேவ தெ ||”

யானெநபுஹுவயெயுதகெகாநெநொவலாவித்யு |
 யளவெநாஐதராவாவித்யுநவிஹமாலிஹி |
 உஷாவிநாவிநாவிவ்யுநவீரவிநயநித்யு |
 ரயிதம் ஸுவிநம் காலம் ஸர்ஸித்யித்யு ||”

என்கிறபடியே, ஆமின்சவை யாரே டடிசி லுண்பதும், தங்கம் வெள்ளி ஜரிகைமயமான பீதாம்பரங்களைத் தரிப்பதும், கற்பூரம் கஸ்தூரி குங்குமப்பூ கலந்த வாஸநா த்ரவ்யங்களைப் பூசுவதும், வஜ்ர வைரீயாதி மயங்களான ஆபரணங்களை அணிவதும், ரதம் கஜம் குதிரை முதலிய வாஹங்களினால் ஸஞ்சரிப்பதும், மணி மாட மாளிகைமேல் ஊர்வசி மேநகா ஸமாணர்களான ஸுந்தரிகளோடு ஸுகித்திருப்பதும், இவை முதலானவைகள் மறுஷ்யாந்தங்கள். கானகத்தில் காற்று மழை பனி வெயிலினால் வருந்தி வேடர் வலையுள் மோஹித்துக் கிடக்கும் தீர்யக்குக் களுக்கு இவை ஸம்பாவிதங்களாமோ? ஆகையினால் அதிக ஸுகாதபவங்களை ஆசைப்பட்டிருக்கிற மனிதர்களைக்குறித்து, விஷய ஸுகங்களை விடச் சொல்லவது அதுசிதமாகாதோ என்கிற சங்கையையும் ‘சூஹாரொஹி’ என்கிற வாக்யமே பரிஹரிக்கிறது.

இந்தப் பக்ஷத்தில் இந்த வாக்யத்திற்கு, மனிதன் முன்பு செய்த கர்மங்களை அநுபவிப்பதற்காகப் பிறக்கும்பொழுதே அவனுடைய ப்ராரப்த கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக ‘இவன் இந்த இந்தக் காலத்தில் இந்த இந்த ஸுக துக்கங்களை அநுபவிக்கக்கடவன்’ என்று ஈஸ்வரன் ஸங்கல்பித்துவைக்கையாலே; அந்த ஈஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு விருத்தமாகத் தான் ஆசைப்பட்டபடி அதிக ஸுகங்களை அநுபவிக்க முடியாதாகையாலும், முன்பு செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்கு அநுகுணங்களான ஸுகங்கள் ப்ரயத்நம் பண்ணாமலே அவஸ்யம் வந்துவிடு மாகையினாலும், தனக்குக் கிடைக்காத பேரின்பங்களைப்பற்றிச் சிந்திப்பதினால் ப்ரயோஜநமில்லை என்று தாத்பர்யம். ஆகையினால் லன்றே,

“உஈவதஹவி வாகாஸம் விஸஹவி ரஸாதயு |

சுடஹவி சிஹிம் கூசுஹாஹம் நாஐஹஹிவதிஷ்டெ ||”

என்று மனிதன் ஆகாயத்தில் பறந்தாலும், பாதாளத்தில் புகுந்தாலும், பூமி முழுவதும் திரிந்தாலும், முன்பு பண்ணின புன்யத்தின் பயனல்லது ஒரு ஸுகமு முண்டாகா தென்கிறது.

இப்படி, பூர்வ ஜந்மத்தில் செய்யப்பட்ட கர்ம பலன்களுக்கு விருத்தமாக அதிக ஸுகங்களை அநுபவிக்கவேண்டு மென்று ஒருவன் ஆசைப்பட்டாலும், அந்த ஸுகங்கள் கிடைக்கமாட்டா என்கிற விஷயத்தைப் பாரதத்தில், தேவேந்த்ரனோடு யுத்தம் பண்ணித் தோற்றுப் போன மஹாபலியைப் பார்த்துத் தேவேந்த்ரன் பரிஹாஸம் பண்ணின ஸமயத்தில் மஹாபலியானவன் இந்த்ரனைக்குறித்துச் சொன்ன பல வசநங்களினால் நன்கு உணரலாம். அவையாவன :

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீ 3 தே உக்யூ நூலிஹ்வபரஸூ ள்ணை ந3:

பதயோஜநா ரஸங்கள்

[வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர், எம்.ஏ., பி.எல்.,
திரிசிராப்பள்ளி]

(ஸம்புடம் 1, ஸஞ்சிகை 7 : பக்கம் 243 தொடர்ச்சி)

3-ம் ஸ்லோகம்—(1) ஸாராவளியின் உபகாரங்களையும் ஆவஸ்ய கதையையும் விளக்குகிறார். பிறர் வ்யாக்யாநப் பொருள்கள் ஒவ்வாதென்று காட்டுவதும், மிகுந்திருந்தாலும் நம்முடையவர்களுக்கு மனத்தில் கிளம்பும் பலவகை ஸம்ஸயங்களையும் ஆகேஷ்பங்களையும் போக்கி, அவர்களுக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பதே முக்ய நோக்கு. பரமாஸ் திகர்களாய் ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸ்ரவணம் செய்தவர்களுக்கு, மநந தசையில் பலவித ஸம்ஸயங்களும் ஆகேஷ்பங்களும் தோன்றி மன மிருளடைந்து, அவ்விருளைப் போக்க வழி தெரியாமல் திகைத்துக் காட்டில் இருட்டில் அகப்பட்டிருக்கொண்டு திக்குத் தெரியாதவராய்ச் சுற்றிச் சுற்றித் திண்டாடுவதுபோல, வேதார்த ரஹஸ்யங்களில் திக்குத் தெரியாமல் ஸங்கடப்பட்டு மனம் திரிபவர்களுக்கு, ஞான ஸூத்ரியனைப்போல இந்த ஸாராவளி க்ரந்தம் நெஞ்சில் ப்ரகாசிக்கவே, பிடித்திருந்த மோஹ இரு ளெல்லாம் உடனே தொலைந்து, சங்கைகளும் தீர்ந்து, நம் பாஷ்யத்தில் வீஸ்வாஸம் வளர்ந்து மனம் களிக்கும். ஸம்ஸயம் முதலிய மன வீருட்டை நெஞ்சி லுதிக்கும் ஞான ஸூத்ரியன் தான் போக்கும். சங்கைகளை ஸமா தானம் செய்ய வழி தெரியாதவருக்கு, தீர்க்கும் வழியை (திக்கைக்) காட்டும் பாடல்கள் ஸ்ரத்தரைகளான (மாலாஹஸ்தைகளான) இப் பாடல்கள். இவை அர்ச்சிராதி கதி வழியாய்ப் பரமபதம் சேர்க்கவல்ல ஸூத்ரிய கிரணங்களால் அமைத்த ஏணியும் (நிஸ்ரேணிகையும்) ஆகும். திந் மென்னும் பகல் அர்ச்சிராதி கணத்தில் இரண்டாவது. ஸூர்ய கிரணங் கள் ஒரு நூலேணி போலாகு மென்று ரஸம். 'இந்த ரஸமிகளாலேயே பேலே செல்லுகிறான்' என்று ஸ்ருதி. 'இந்த ஸ்ருதி வாக்யத்தில் திந்கர கிரணூல்பந்ததால் யோகிக்கு ஊர்த்வ யானம் சொல்லப்பட்டது' என்று ரஸம்யதஸாரா திகரணத்தில் ஸாராவளி ஸ்லோகம் (494). இந்த ஸ்லோகத் திலும் 'ஶ்ரீ நகராகிரணஸ்ரேணிகேவ' என்று இந்த ஸ்ரத்தரைகள் பரமபத ஸோபாநத்தின் இரண்டாவது பர்வத்திலிருந்தே தொடங்கி அதிவஹரம் செய்யு மென்றும் ரஸம். பாற்கடல், அம்ருதத்தையும் அப்ஸரஸஸூக் களையு முண்டாக்கும்; ஸோபாந மாகாது. இந்த ஸ்ரத்தரைப் பாற்கடல் மோக்ஷாந்ருதத்தைத் தரும் முக்தி ஸோபாநமு மாகிறது. திநம், திந்கரன், அவன் ரஸமிகள், இப்படி ஸோபாந ப்ரதர்ஸநம், கண்ணைக் கட்டி வெளி யூரில் கொண்டோய் விடப்பட்டு ஸ்வதேசத்திற்கு வழி தெரியாமல்

திகைப்பவர்கள் வழி தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டு 'இதோ இப்படி வழி, இப்படி வழி' பென்று அவர்கள் திக்குக் காட்ட ஸ்வதேசம் போய்ச் சேர்வது போல, தன் பிதாபோன்ற ப்ரஹ்மத்தை அடைய வழி தெரியாமல் ஸம்ஸார நள்ளிருளில் திகைத்து வருந்துமவர்களுக்கு, வழி தெரிந்த ஆசார்யர்கள், 'இது வழி இது வழி' பென்று காட்டி உபதேசித்து ப்ரஹ்மத்தை அடையச் செய்வ ரென்று சாந்தோக்யோபநிஷத்து ஸத்வித்யையில் புருஷ கார்தார த்ருஷ்டார்த்தத்தால் காட்டிற்று. அதையு மிங்சே ஸூகிசுக்கிரார். (2) முடிவிலும் 559-இல் 'சாரீரக ஸூத்ரங்க ளான அவிச்சிந்ரமான சங்கிலிக் கோவையாய்ப் பிணைத்துக் காட்டு மிந்த க்ரந்தம் ஆசார்யவார்களால் ஹ்ருதயத்தில் தரிக்கப்பட வேண்டும்' என்று பாடுகையில் திக்குக் காட்டவல்ல ஆசார்யர்களிடம் கேட்டு அத்யயநம் செய்தே இந்த ஸாராவளியை ஹ்ருதயத்தில் தரிக்கவேண்டிய நியமம் ஸ்வாமியால் காட்டப்பட்டது. அப்படியே இந்த ஸ்லோகத்திலும் 'ஹ்ருதயத்யயமகா' என்பதற்கு, 'புஸ்தகத்தைப் பார்த்துப் படிக்காமல் குருமுகமாக அத்யயநம் செய்து மனப்பாடமா யிருப்பதற் பொருளைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து' என்று பத்யோஜனைப் பொருள். 21-ம் ஸ்லோகத் தில் "ஸத்வித்யையால் ஓதப்பட்ட ஆசார்ய வத்தா விதியாலும், 'ஆசார்ய னிடமிருந்து அறியப்பட்ட வித்யைதான் ஸாதுதமமாகும்' என்ற சாந் தோக்ய ஸ்ருதியாலும் குருமுகாத் க்ரஹண நியமம் வித்திக்கிறது" என்று ஸாராவளி காட்டுவது ஸாராவளி க்ரஹண விஷயத்திலும் துல்ய மென்று திருவுள்ளம். திக்கைக் காட்டுபவர் தேசிகர். திக்கைக் காட்டு மிந்த ஸாராவளி தேசிகனாகு மென்றும் ரஸம். ஆகையால் இது ஸேவ யம்; சுஸன் லெஷு; (3) 'சுயிகரணமணை'-இந்த சுயிகரணமணம் ஹ்ருதயத்தில் தரிக்கப்பட்டால், சாரீரக ஸூத்ரங்களில் நிஸ்பங்கமாக ஸந்தோஷாநுவமமாகக் காலம் கழிந்து, சுவிபுராதிமஸூ ஹ்ருத யத்திலிருந்து ஆத்மாவை மேலே சேர்ப்பது திண்ணமென்று ரஸம். (4) 'சூபூஜஸூகாவாழிநூயிகரணமணை' இதில் ரஸம் சொரிந்துளது. ஸூ பாஷ்யம் வ்யாஸர் ஸூத்ரங்களின் ஸ்வந்த அக்ஷராத் தாத்பர்யங்களை அப்படியே கொண்டிருந்து நமக்குத் தருகின்றனவென்று ஸூ பாஷ்யகாரர் விரயத்துடன் ஸாதித்தார். 'சூபூதானூகாமிஜாக்ஷரெஃ. ஸூத்ரங்களின் ஸ்வந்த தாத்பர்யத்தை ஸூ பாஷ்யம் தெளியச் செய்தது' அவ்வைத பாஷ்யத்தில் பல விடங்களில் 'ஸூத்ரங்கள் ஜீவப்ரஹ்ம பேதத்தைத் திர்பானிக்கின்றன; த்ரய்யந்தமோ (வேதாந்தமோ) அபேதத்தை விளக்குகின்றது' என்று த்ரய்யந்தத்தின் ஸ்வாந்தம் (தாத் பர்யம்) வேறு. ஸூத்ரகாரருடைய அதிகரண ஸூத்ரங்களின் தாத் பர்யம் வேறு. த்ரய்யந்தங்களின் ஸ்வார்த்தத்தை ஸூத்ரகாரர்கள் உரைக்கவில்லை' என்று பேசப்படுகிறது. 'ஸூகூகா' 'ஸூகூகூ' என்று பல்கால் ஸ்ருதி ஸூத்ர தாத்பர்ய பேதத்தைப் பேசுவதைக் காண்கிரோம். த்ரய்யந்தத்தின் ஸ்வாந்தத்தையே அதிகரண கணங்கள்

பேசுகின்றனவென்று இங்கே ஸாராவளி தொடக்கத்திலேயே ரஸமாக விளக்குகிறார். 'ஸூகம் தாஹூம் வடிதி' என்றும், 'ப்ரஹ்மத்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத்தின் கூட்டத்தின் (ஸமுதாயத்தின்) தாத்பர்யத்தை' என்றும் பதயோஜனை. த்ரய்யந்தம் முழுவதும் சேர்ந்து உரைக்கும் பொருள். 'ஸூகிஸகஹஹம்' என்றபடி 'ஒரு வாக்யத்தில் ஒரு துண்டு வாக்யத்தின் பொருளை மட்டும் பார்ப்பதில்லை' என்று ரஸம். பிறர் பாஷ்யத்தில் தங்கள் ஸ்வந்த ஸ்வார்த்தத்தையே உரைக்கிறார்களே யொழிய, ஸூத்ரங்களின் ஸ்வார்த்தத்தையாவது, க்ருத்ஸ்நோபநிஷத் ஸமுதாயத்தின் ஸ்வார்த்தத்தையாவது உரைப்பதில்லை யென்றும் ரஸம். 'ஸூத்ராபிப்ராயத்தை மறைத்துத் தங்கள் ஸ்வந்த் அபிப்ராயத்தையே பிறர் வ்யாக்யாரம் செய்ததை நிவர்த்தி செய்ய நாம் வ்யாக்யாரம் செய்கிறோம்' என்ற பாஸ்கரர் ஸ்லோகத்தை தத்வஹைக உதாஹரித்தது. 'சுயிக்ரணமணலு' என்பதால், எல்லா அதிகரணங்களும் வேதாந்தங்களின் தாத்பர்யத்தை உரைக்கின்றன வென்று ரஸம். 'வாழிநி' என்பதால், தத்வம் தெளிய வேண்டு மென்று தீவ்ரமான ஆசையுள்ள நம்மவர்களுக்கு வாடி கடியா என்றும், வாதக்ரந்தம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் ஜல்ப விதண்டைக எல்லவென்று ரஸம். (3) 'ஶ்ரூது' மநந தசையில் ஏற்படும். பலமான ஸம்சயங்கள். (4) 'ஶ்ரூதுஹக்ஷோஶீநாநு' சங்கைகளால் துக்காக்ரந்தராய் 'தெளிய வைப்பவர் யார்' என்று அந்நயகதிகராய் ப்ரமித்திருக்கையில், 'ஶ்ரூதீவெநஹஸ்தா' என்றது போல் ஞான பாஸ்வநாக ஸாராவளி நெஞ்சில் உதித்து இருட்டைப் போக்கி; மகிழ்ச்சி தருகிறது. (5) 'சூயி' என்னும் வேதத்தின் அந்தப் பாகத்தின் க்ருத்தை உரைக்கும் அதிகரணகணம் என்பதில் த்ரபீயி னுடைய முன் பாகத்தின் தாத்பர்யத்தை உரைக்கும் அதிகரணகணம் முடிந்து இந்த அதிகரணகணம் தொடங்குவதை ஸூசிசிக்கிறது.

4-ம் ஸ்லோகம்—இந்த ஸ்லோகத்தை ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் பரிமளத் தொடக்கத்தில் அடியொத்தி அப்படியே ஸங்கல்பித்தார்.

"உதூரிஹாஶிமஹீரே கியஶாஸயவண்டநம் ஶ்யாக்ரியதெ ।
கூஷ்டஹூ ததொஶிவஸூயா கிதிவயரஶ்ரஹாஶிவாஹ்வயெ"]"
என்று அந்த ஸ்லோகத்தையும் இதையும் ஒத்துப் பார்க்கவேணும். ஸ்ரீ தீக்ஷிதருக்கு ஸாராவளி மனப்பாட மென்று அவர் அத்வைத பாஷ்ய ரீதியில் பாடிய நயமஞ்ஜரியால் தெளிவாகும். அவரும் அந்த க்ரந்தத்தை ஸ்ரந்தரையில் தொடங்கினார். (1) 'மஹீரே' என்பதற்கு 'கிஶாமஶ்ரஹாஸயெ' என்று பதயோஜனை. தீக்ஷிதரைப்போலவும், சிந்தாமணியைப்போலவும், 'மஹீரலு' என்று பொருள், காட்டிற்று. சிந்தாமணி 'கிஶாமஹீரலு' என்று உரைத்ததையும் தீக்ஷிதர் சேர்த்துப் பாடினார். 'மஹீரலு' என்பதை 'கஹ்ள' என்பதோடும் ஒட்டவேணும்.

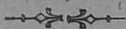

உபநிஷத்தென்னும் கம்பீரமான உபநிஷத் மஹா ஸமுத்தரத்தில் அடியிலுள்ள ரத்நங்களை முழுதும் எண்ண யாவர்தான் வல்லவர்? பகவானிடம் நேரில் கேட்ட க: என்னும் ப்ரஹ்மாதான் வல்லவரோ? ஒருக்கால் அவர்மட்டும்வல்லவராகலாம். (2) 'ஹ்லஹ்லஹ்' என்பதற்கு 'உபநிஷத்தென்னும் வேதபாகத்தில்' என்று பதயோஜநையின் உரை. இதனால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் என்பதற்கு, 'வேதத்தில் ப்ரஹ்ம பாக விஷயமான ஸூத்ரம்' என்று ரஸமாகப் பொருள் காட்டப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மம்' என்பது பேதத்தைச் சொல்லும். மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்கள் முழுவதும் வேத ஸூத்ரம். இதில் இந்தப் பாகம், வேதத்தின் ப்ரஹ்ம பாகத்தைப் பற்றிய ஸூத்ரம். வேதத்தில் ப்ரஹ்ம விஷயமான ப்ரஹ்ம பாகத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ரூப குணதிகளை நிர்ணயித்து விளக்குவது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர மென்று தேறியபொருள். 'ஹ்லஹ்' என்பதற்கு, 'மிகவும் சோம்பரும் அல்பஜ்ஞருமே நிறைந்த இக்கலியில்' என்று பதயோஜநைப் பொருள். 'பத்து லக்ஷம் க்ரந்தம் போதாயநர் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர வ்ருத்தி; இதற்கு இருமடங்கு அவருடைய கர்ம ஸூத்ர வ்ருத்தி' என்று சிந்தாமணி. ஸ்ருதப்ரகாசிகை 36000. தத்வ டகையும் விரிவு. (3) 'மஹா ஸமுத்தரத்தில் ஒரு முத்துத்தானே கிடைத்ததென்று சொல்லிக்கொண்டு, கிடைத்த அந்த ஒரு முத்தையும் அந்த ஸமுத்தரத்திலேயே எறிந்துவிடுவரோ?' என்று பதயோஜநை. (4) '3ளதூகை' முத்த ஜீவ ஸ்வரூபத்தின் லாபத்திற்குக் குறைவில்லை. 'ஸெஷிகை ஹ்லஹ்லஹ்' என்றபடி சேஷ சேஷிகளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் தெளிவித்து முத்தயைச் செய்வதில் குறைவில்லை. (5) இங்கே 'ப்ரஹ்ம பாகம்' என்றதால் 'கர்ம பாகம்' என்றுவிட்டது. எல்லாம் ஒரே சாஸ்த்ரத்தின் பாகங்களென்று ஸூசகம்.

5-ம் ஸ்லோகம்—(1) 'மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம் முழுவதும் ஒரே சாஸ்த்ரம். முற்பாகத்தை அத்யயநம் செய்துவிட்டுப் பின் ப்ரஹ்ம பாகத்தை அத்யயநம் செய்வதை ஸூத்ரத்தில் 'ஹ்லஹ்' சுப்தம் பேசுகிற தென்பதைப் பத்து ஸ்லோகங்களால் நிரூபிக்கிறார். இது ஒரு தஸ ஸ்லோகி. 'வேஷாயேஷு ந்யாயவிஷேஷு' பேதத்தின் பொருளை ந்யாயங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிப்பது மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம். இதனால் மீமாம்ஸை முழுவதும் ஒரே சாஸ்த்ரமென்று யுத்தி. பூர்வ மீமாம்ஸையின் 12-அத்யாயங்களின் பெயர்களாலேயே அவை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கு உபஜீவ்யமென்று ஸூசகம். (2) 'தஷுவரி வதூஷுணீஷேவதாயூர்' 'தஷுவரி' என்றும் 'தஷுவயூவி' என்றும் தேவதாதிகரண ஸூத்ரத்தில் தேவதைகளும் ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதிகாரிகளென்று தீர்மானிப்பதை ஸூசிக்கிறார். அதனால் தேவதா காண்டமெனும் நான்கு அத்யாயங்களில் சொல்லப்படும் தேவதைகள் கர்ம காண்டத்தால் சொல்லப்படும் ஸகாம கர்மங்களால் ஆராத்யராயினும், அவர்களும் நம்மைப்போல் பரதேவதா

ப்ரஹ்மவித்யையில் ஸாதகர்களே ஆராதகர்களே யென்று ஸ்வாமி வ்யஞ்ஜநம் செய்கிறார். 'ஸாரீரன்' என்று பரதேவதையை ஸாரீரக ஸூத்ரம் என்ற திருநாமத்தில் குறிப்பதற்கு மிகவழகிய ஒரு கருத்தைத் தத்வடிகை வ்யஞ்ஜநம் செய்கிறது. 'மத்யம காண்டம்' என்று பதயோஜனை கூறும் தேவதா காண்டத்தில் நிருபிக்கப்படும் தேவதைகள் சரீரங்களான தேவதைகள்; பரப்ரஹ்மமே அவர்களையும் சரீரமாகவுடைய 'சாரீர' பரதேவதை. 'உதூஷணு வ்யாரிதவஸுடெஷவதஸரீரகம் வரம் லெஷவதம் வரீலிக்ஷிஷிதம்' என்று தத்வடிகை. 'யொ யொ யா யா தநா ஹக்ஷு' என்று சீதா ஸ்லோகமும் 'அவரவர் தமதம வறிவறி' என்றும் திருவாய்மொழிப் பாசரமும் விளக்கிய பொருள்.

[தொடரும்]

பஞ்சாங்க ஸங்க்ரஹம்

சித்ரபானு (ஸ்ரீ) தைமீ

1உ வியாழக்கிழமை	— மகர ஸங்க்ரமணம் : மகர ரவி 2-12 ; மகர சுக்ல நவமி திதி. உத்தராயண புண்ய காலம் : பொங்கல் பண்டிகை.
4உ ஞாயிற்றுக்கிழமை	— ஸர்வ ஏகாதசி
6உ செவ்வாய்க்கிழமை	— மகர சுக்ல சதுர்த்தசி திதி
7உ புதன்கிழமை	— அதிதி
9உ வெள்ளிக்கிழமை	— தைப்பூசம்
11உ ஞாயிற்றுக்கிழமை	— திருமழிசைப்பீரான் திருநக்ஷத்திரம்
18உ ஞாயிற்றுக்கிழமை	— தசமி திதி
19உ திங்கட்கிழமை	— ஸர்வ ஏகாதசி : ஏகாதசி - த்வாதசி, திதி த்வயம்.
20உ செவ்வாய்க்கிழமை	— த்ரயோதசி திதி
22உ வியாழக்கிழமை	— ஆமாவாஸ்யை
29உ வியாழக்கிழமை	— ரத ஸப்தமி
30உ வெள்ளிக்கிழமை	— கும்பஸங்க்ரமணம் : கும்ப ரவி 29-28.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீதே வக்ஷீ ந்யுவிஹ்வரவாஸு ஷ்ரீணே நந

திருப்பாவை

[ஸ்ரீ. உப. தி. ஈ. சடகோபாசார்யர் திருப்பாப்புலியூர்.]

(ஸம்புடம் 1, ஸஞ்சிகை 11; பக்கம் - 332 தொடர்ச்சி)

இழையீர் என்பதிலுள்ள மதுப் ப்ரத்யயத்தால் நித்ய யோகம் தோன்றுவதாலும் இவ்வர்த்தம் வித்திக்கிறது. 'சீர்மல்கு மாய்ப் பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்கார்!' என்கிற ஸம்போதநத்தில் 'கூலகூலாரவிநூஷு, தாத, வஹி' என்பதிற்போல் அத்யந்தோதர த்யோதகமான சப்த ஸ்வாரஸ்யம் ஸஹருதய ஹ்ருதயங்கமமாய் இருப்பது நோக்கத்தக்கது. இப்படி ப்ரீதி புரஸ்ஸரமாய் ஸம்போதநம் பண்ணுவதன் ப்ரயோஜனம், ஸ்ருதி வாக்யங்களில் 'ஸோஜி' இத்தயாதிகளாற் போல் ஸ்ரோதாக்களின் ஆபிமுக்க்ய ஸம்பாதநமென்று கொள்ள ப்ராப்தம். இத்தால் இப்ப்ரபநம் ஓர் உபதேச விசேஷ மென்பது வித்திக்கிறது.

கூர்வேல் கோடீந்தோழிலன் நந்தகோபன் குமரன்—என்றதால், நந்தகோபர் ஸ்வபாவத்தில் ஸாத்விகாக்ரேஸரர யிருந்தபோதிலும், க்ருஷ்ணனிடமுள்ள கரைபுரண்ட ப்ரேமையினால் அடிக்கடி கம்ஸனால் ஏற்படும் பலவித பயங்களைக் கண்டு குழந்தையை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் அத்யந்த ஜாக்ரகராய் ஸர்வாயுதங்களையும் திக்ஷணமாகத் தீட்டி எப் போதும் வித்தமாய் வைத்துக்கொண்டிருந்தார் என்பது ஏற்படுகிறது, இப்படி நந்தகோபருடைய ஸ்வபாவம் மாறிய விஷயம்,

‘கிஃ நஃ வக்ஷுதி தே வஃசு விதா வரஃகோவநஃ |

கூயுயஸுக்ஷெ ஸுஹே சுக்ஷுரஹு விஹோவிதே ||’

என்று ஸ்ரீ ஹரி வம்ஸத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட யசோதா வாக்யத் தால் ஏற்படுகிறது. இப்படி வெகு ஜாக்ரதையுடன் நந்தகோபரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதைக் கூறியதால், எவரும் எளிதில் அணுகக்கூடாத பரத்வம் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. 'குமரன்' என்பதற்கு 'கூலீதொ ரீரஃ சுலு' என்ற வ்யுத்தத்தியைக்கொண்டு 'மம்மதனைப் பழிக்கும் அழிகுடையோன்' என்ற பொருள் ஏற்படுவதால், 'வஸூஸுஹாரிஹ வ்ஷிஃ கூதஃ' என்கிற கவியின் வாக்யத்தின் அபிப்ராயத்தை அது ஸரித்து, ஐநங்களின் கண்ணெச்சில் படாமலும் சத்ருக்களால் அபாயம் வராமலும் ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் சேமிக்க வேண்டிய அவஸ்யம் வாய்ந்த

ஸௌந்தர்யோத்கர்ஷம் ஸூசிசுக்கப்பட்டது. 'நூந்ருமொவஸுதஸு' என் கிற ஸ்ரீ பாகவத வசநம் இங்கு அநுவதிக்கப்பட்டது போலும். அநந்தரம்;

ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம் என்று எல்லோரும் எளிதில் நெருங்கக் கூடிய ஸௌலப்யம் பேசப்படுகிறது. [ஏர் - அழகிய, ஆர்ந்த - விஸ்தரித்த, கண்ணி - கண்களையுடைய.] இத்தால் யசோதைப் பிராட்டியின் திருக்கண்கள் ஸ்வபாவத்தில் அழகு வாய்ந்தவை; அல்லா மல் பகவானுடைய திருமேளி ஸௌந்தர்யத்தையும் அவரது பால சேஷ்டி தங்களையும் கண்டு அவை விகாஸமடைந்தன வென்றும், அவள் பார்க்கப் பார்க்க அவளுக்கு மேன்மேலும் விஸ்மயத்தையும் ப்ரீதியையும் வ்ருத்தி செய்யப் பகவான் சிங்கக்குட்டி போல் அத்துத்ஸாஹத்துடன் தமது லீலா வைபவங்களை ஆவிஷ்கரித்தா ரென்றும் ஸூசிசுதம். முன் தகப்பனார் ஸயீபத்தில் ரக்ஷணாஹமான குழந்தைபோல் பராதீந வ்ருத்தியா யிருப் பவன் தாயாரிடம் இளஞ்சிங்கம்போல் ஸ்வதந்த்ராகு விஹரிக்கிறான் என்ற தால், ஸந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கவாறு ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பாரதந்தர்யத் தையும் பரிஶ்ரஹித்துத் தம் லீலா மாதுஷ பாவத்தை த்ருடகரிக்கிறான் என்பது விளங்குகிறது. 'இளஞ்சிங்கம்' என்றதால், ஸ்வாதந்தர்யம் உத்ஸாஹம் வீர்யம் முதலிய நற்குணங்கள் வெளி வந்தனவே தவிர, ஹரிம்ஸ்ருத்வம் பயாநகத்வம் முதலிய தீமைகள் ப்ரஸங்கிக்கவில்லை யென் பது த்வறிக்கிறது.

இப்படி ஸ்வபாவ குணங்களைப் பரத்வ ஸௌலப்ய விபாக விவ கையுடன் ஒருவாறு நிர்ந்தேசித்துப் பிறகு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை விசேஷித்து வர்ணிக்கிறார் 'கார்மேனிச் செங்கண் கதிர் மதியம்போல் முகத்தான்' என்று. கார்மேனி - லீலமேகம் போன்ற ஒளியுடையவன்; இத்தால் 'ஸூநூவயொடிஸௌஹஸு' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார கட்டத் தில் சுகப்ரம்ஹம் வர்ணித்தது அநுவதிக்கப்பட்டது. 'செங்கண்' என்ற தால், அங்கு 'சுஃஸுஃஷக்ஷணஸு' என்றது சொன்னதாயிற்று. 'கதிர் மதியம்போல் முகத்தான்' என்பதை இரண்டு விதமாகக் கொள்ளலாம். 'அம் கதிர் மதிபோல் முகத்தான்' என்று அந்வயித்தால், 'அழகிய கிரணங்களையுடைய சந்திரனைப் போன்ற முகமுடையான்' என்றாகிறது. 'கதிர் அம்மதிபோல் முகத்தான்' என்றால், 'கிரணங்களால் அழகு வாய்ந்த சந்திரனுக் கொப்பான முகமுடையவன்' என்று பொருள் படுகிறது. இவ்விரண்டு வகையிலும் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் 'ஸஸிபுஹஸு' என்றதன் கருத்துக் கூறப்பட்டதாகிறது. இப்படிக்கல்லாமல் 'கதிர்' என்பதற்கு 'ஸூர்யன்' என்றும், 'மதியம்' என்பதற்குச் சந்திரன் என்றும் பொருள் கொண்டால், பகவானுடைய திரு முக மண்டலத்தின் தேஜஸ் சந்த்ர ஸூர்யர்கள் இருவருடைய ப்ரகாசத்தையும் ஒக்கும் என்றதாயிற்று. இத்தால் 'உநூஸூயபுள் உ நெடு' என்றபடி முன் ஆகார ஸோபையை யொட்டித் தாமரைபூவக்கு ஸத்ருஸுமாகக்

கூறப்பட்ட திருக்கண்கள், அவைகளின் குணங்களைக் களிக்குமிடத்துத் திரஸ்கரிக்கப்பட வேண்டியவர் பக்கல் அணுகுவொண்ணாத கதிரவன் போலும் ஆவர்த்திக்கப்பட வேண்டியவரிடத்தில் ஆஹ்லாதகரமான பூர்ண சந்த்ரன்போலும் விளங்காநிற்கும் என்று ஸூசிதமாயிற்று. இத்தகைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ சோபை 'கவுராவம் வுணூரீகிவாக்ஷிணீ' இயாதி ஸ்ருதி ப்ரவீத்தனை பரமபுருஷன் ஒருவனுக்கே உரித்தான தென்று வேதம் சென்ற வழியிலே நிர்த்தாரணம் செய்கிறார் 'நாராயணே' என்று. இத்தால்,

“கவஜாநகி ரீம் சூலூர் ரீமநூஷீ தநூபூரூதபூ |
வாரம் ஹாவஜாநகி ரீம ஹூசூலூபூரூ ||”

என்று கீதாசார்யனால் நிர்த்திக்கப்பட்ட மூடக் கும்பலில் நாம் சேரமாட்டோம். அப்படிக்கல்லாமல்,

“ரீஹூதூநஹூ ரீம் வரூயூ லெஹீம் பூகூதிரூரூதூ |
ஹஜூநூநூரூமலூ ஜூகூகூ ஹூதூரூரூயூ ||”

“வதகம் கீதூயனூ ரீம் யதஹூ ரூவரூதூ ||
நூவூனூ ரீம் ஹகூரூ நிகூயூகூரூ உவாவதெ ||”

என்று பேசப்பட்ட தேவ ஸம்பத்தைபுடைய மஹாத்மாக்களின் கோஷ்டியிலேயே சேர்வோமென்று வ்யஞ்ஜிதமாகிறது.

நமக்கே பறைதருவான் — என்றதில் 'பறை' என்கிற பதம் ஜயத்தை உத்தோஷிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வாத்ய விஸேஷம். அது லக்ஷணயா ஜயத்தைக் குறிக்கிறது. இங்கு ஜயமாவது: வ்ரதாதுஷ்டா நத்தின் ஹூலித்தி யாகையால் அதுவே 'பறை' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. இத்தால் ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் பூரீமந்நாராயணன் தானாகவே நமக்கே நேராக நாம் உத்தேசுக்கும் பலத்தைத் தந்திடுவான் என்றதாயிற்று. 'நாராயணே' என்றதால்,

“வனஷ நாராயணூ பூரீரீநூ க்ஷீரூணூவூகிசுதநூ |
நாமவரூபூகூஹூஜூ ஹூரூமதூரூ ரூயூரூ வூரூ ||”

என்றபடி பரமாத்மா தானே நம்மை அதுக்க்ரஹிப்பதற்காக இந்த ரூபத்துடன் இங்கு அவதரித்திருக்கிறார் என்று ஸூசிதக்கப்பட்டது. 'நாராயணே நமக்கே' என்றதால் 'நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனை நீ யென்னை யன்றியிலே' என்றபடி நாம் 'நார' சப்தத்தில் அந்தர்ப்பூதர்களானமைபற்றி, பறைதருமவனுக்கும் பறைபெறும் நமக்கும் விலக்கவொண்ணாத ஸம்பந்த விஸேஷம் ஸ்வதஸ்ஸலித்த மாகையால், நாம் கேட்கவும் அவன் கொடுக்கவும் ப்ராப்தமென்று வ்யஞ்ஜிதம். 'நாராயணே' என்பதில் அவதாரணத்தால் நாம் அத்வரகமாக அவனையே

பூஜிக்கப் பொருந்துமேயல்லது, அவனுடைய கஞ்சுகங்களான தேவதாந்தரங்களைப் பஜிக்க வேண்டாமென்பது வெளியிடப்பட்டது. இத்தால் காத்தியாயீ வ்ரதத்தை அநுஷ்டித்து அந்தத் தேவதையை,

“கூக்யாயசி ஶ்ஹாராயே ஶ்ஹாயொயிந்யூய்ஸூரி |

நந்மொவஸுதம் ஷேவி வதிம் ஷே காரூதெ நஶீ ||”

என்று ப்ரார்த்தித்த கோப கர்யகைகளின் ஆகாரத்தைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் த்யோகிதம்.

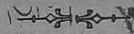
ஆகவே பரமைகார்த்திகளான நமக்குப் பகவான் ஒருவனே உபாயமும் உபேயமுமாகிறான் என்கிற நிர்ணயத்தை நாம் ந்ருடமாய்க் கைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றதாயிற்று. இவ்வளவில் ஸத்வாரகார்ச்சந மில்லாததால் தேவதாந்தர கந்தமேயில்லை யென்பதும் ப்ரபத்யேக ஶரணர்களாகையால் பகவானையே உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நிவேஸிப்பதால் உபாயாநுஷ்டாநக்ஷேசம் இல்லையென்பதும் ஏற்படுகிறது. ‘நமக்கே’ என்பதில், அவதாரணத்தால் நிஷ்கிஞ்சநாதிகளான நமக்கே இவ்வாறு பகவானை ஶரணம் புகுவது தரும் என்று நிர்ந்தேஸிக்கப்பட்டது. ருக்மிணீ தேவி கௌரீ பூஜை செய்யும் காலத்தில் ப்ராம்ஹண ஸதீர்களைக் கொண்டு அதை நடத்தி வைத்தது போலன்றிக்கே, நாம் இவ்வநுஷ்டாநத்துக்குப் பிறருடைய ஸஹாயத்தைத் தேடவேண்டாமென்றும் தாத்தப்ரியம், ‘தருவான்’ என்றதால், ஹலவித்தியில் நிச்சயம் பேசப்பட்டது. சக்தாதிகாரிகள் உபாயாநுஷ்டாநம் செய்து ஹலத்தைக் கைப்பற்ற யத்தனித்தால், ஒருக்கால் வீக்ரங்கள் ஏற்பட்டு வித்திக்கு விளம்பம் ஏற்படக்கூடும். அகிஞ்சநர்களான நாம் அவன் திருவடிகளில் மஹா விர்வாஸ பூர்வக்மாய்ப் பரந்யாஸம் செய்து கைவாங்கி நிற்பவர்களாகையால், அவ்வகையான ஸம்ஸயங்களால் கலங்கவேண்டியதில்லை யென்று உறுதி கூறப்பட்டது. ஸர்வோத்க்ருஷ்ட னைவனுக்கும் ஸர்வ நிக்ருஷ்டர்களான நமக்கும் வாசி அளவற்றதாயிருக்க, நாம் கேட்ட மாந்தரத்தில் அவன் அபீஷ்டதாநம் செய்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதாநம் அளிக்கிறார் ‘படிந்து’ என்று. ஸௌஸ்ய ஸௌசீல்ய வாத்தஸல்யாதி குணரிதியானபடியால், அவன் தனது மஹோந்தத பதவியிலிருந்து இறங்கி நமது நீச ஸ்தாநத்துக்கு வந்து, நம்முட னிசைந்து நம் மநோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்வான் என்று தாத்தப்ரியம். எப்படி ஸ்ரீ வைகுண்ட திவ்ய லோகத்தையும் சுக்ரீர ஸமுத்ரத்தையும் விட்டு இங்கு வந்து நம்முடன் கலந்து பரிமாறி நிற்கிறானோ, அவ்விதமே நம் அபீஷ்டத்தையும் அவன் இசைவுடன் பூர்த்தி செய்வான் என்று கருத்து.

பாரோர் புகழ்—இப்படி நாம் அபீஷ்டலாப மடைந்தவளவில் உலகத்திலுள்ளவர் யாவரும் ‘நரம் ஶ்ரியா ஜுஷ்டிவொவஜீவிநஶீ’ என்கிற கணக்கில் நம்மைப் புகழ்வார்கள். ‘பாரோர் படிந்து புகழ்’ என்று

அந்வயம் கொண்டால், 'நம்முடைய இவ்ரதாநுஷ்டாந விஷயத்தில் உதாஸீநர்கள் விரோதிகள் உள்பட எல்லோரும் இசைந்து நம்மைக் கொண்டாடும் படியாக நமக்குப் பறை தருவான்' என்று பொருள். 'பாரோர் புகழ்' என்பதை வலப்பரதாதாவினிடமும் வஹூரக்குக்க ளிடத்திலும் சேர்ந்து அந்வயித்தால், புகலொன்றிலாத நமக்குத் தன்னைத் தரும் கற்பகமாய் விளங்கும் அம்மஹா புருஷனுடைய ஓளதார்யத்தையும், எவ்வித யோக்யதையு மில்லாமல் அவனையே ஸரணமாக அடைந்து இப்பேறு பெறும் நம்முடைய பாக்யத்தையும், இப் பூமியிலுள்ளவ ரனைவரும் பேர்ற்றுவார்கள் என்றதாகும். 'ஏல்' ஏந்துகொள்; [அதாவது: அஸூயையின்றி அநுகூல புத்தியுடன் க்ரஹித்துக் கொள்;] ஓர் - பராமர்சம் செய். ஏல் என்பதால் ஸ்ரவணமும், ஓர் என்பதால் மநமும் சொன்ன தாயிற்று. எம்பாவாய்—என் தோழியான பதுமை போன்ற பெண்மணியே !

இப்பரபத்தத்தில் ஒவ்வொரு பாசரத்துக் கிறுதியிலும் இந்த ஸம் போதநம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால், இது உபதேச ரூபமான தென்பது ஏற்படுகிறது. இவ்விதமான ப்ரபந்தம் தமிழ்ப் பாஷையின் காவ்ய லக்ஷணஜ்ஞர்களால் உகக்கப்பட்ட தென்பது, இதன் முடிவில் 'சங்கத் தமிழ் மாலை' என்று சொல்லி யிருப்பதாலேயே தெரிய வருகிறது. தவிரவும்: மாணிக்கவாசகர் என்னும் சைவ ஸமயத்தைச் சேர்ந்த நாயன்மார் களில் ஒருவர், ஆண்டாளின் திருப்பாவையை அநுஸரித்து 'திருவேம் பாவை' என்ற ஒரு ஸ்தோத்ரத்தைத் தம் இஷ்ட தேவதையைக் குறித்து அமைத்திருப்பதும், அது ப்ராயேண திருப்பாவையின் ரீதியை அநுஸரித்திருப்பதும் இதன் மேன்மைக்குப் போதுமான சான்றாகும்.

[தொடரும்]

ப்ரபஞ்சமாகிற பாண்டத்தை நிர்மாணம் செய்வதில் ஈஸ்வரன் மிகவும் ஸமர்த்தனென்று ஐநங்கள் சொல்லுகிறார்கள். இது அறியாதவர்களின் பேச்சு. ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் வஸ்துக்களுள் ஏதாவது ஒன்று ஒழுங்காக இருக்கின்றதா! எல்லாம் கோணலாகவும் கொதுங்காகவும் ஓட்டையாகவும் உடைசலாகவு மன்றோ இருக்கின்றன !

“பூவம்வஹாணுகிபூணகிவஹுண் ஶ்ரபுரெஶ்ரஹா: |
தயாஶவி தெஷ்டகிஷ்டஶம் ஶ்ரபுஷ்டாக்ரஶி நாவ்யுதெ ||”

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீதே வக்ஷீ நூலிஹ்வாவாஸூஷ்டணே நஃ:

ஸ்ரீ ஜயந்தி உத்ஸவம்

[ஸ்ரீமதி பங்களுர் ராஜலக்ஷ்மி அம்மாள்]

[ஸம்புடம் 1, ஸஞ்சிகை 12 : பக்கம் - 430 தொடர்ச்சி]

வகுளநாயகியின் விரஹவேகம்

வகுளநாயகியின் விரஹவேகம் அணுவளவும் குன்றவில்லை. தேவிக் குப் படுக்கை கொள்ளவில்லை. பஞ்சணை மெத்தை செந்தணலாய் வெந்தது. “ஐயோ! மர்மதன் தன் கூரிய பாணங்களால் எனது உடலைத் துளைத்து விட்டனனே! என் ஸ்வாதீரத்தை இழந்து மனமும் உடலும் திருமால் வசமாகும்படி செய்துவிட்டான். அக்கண்ணிரான் ஏன் வரவில்லை? நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்? அவர்மேல் ஆராக் காதல் கொண்டதே குற்றமா? என் மாசற்ற அன்பை அங்கீகரிக்கக் கண்ணன் ஏன் இவ்வளவு தாமதம் செய்கின்றான்? என் ஹ்ருதயம் ஏன் இவ்விதம் பட்டபு வென்று அடித்துக்கொள்கிறது? உயிர்த் தோழிகளிடம் கூறிக்கொண்டால் துயரம் சற்றுத் தணியும் என்று எண்ணினேன். என் வார்த்தைகளுக்குச் செவி கொடாமல் அவர்களும் தூங்கச் சென்றார்கள். பளிங்கு மேடைகளும் பரிமள புஷ்பங்களும் பழ வருகூழ்களும் தாமரைத் தடாகங்களும் அமைந்து அழகாய் விளங்கும் உத்யான வரம் சென்றாகிலும் சற்று மறப் போம்” என்று எண்ணி அவ்விடம் சென்றான்.

அங்கும் மன வமைதி உண்டாகவில்லை. வையகம் முழுவதும் தன்னைப்போல் திருமாலின் விரஹவேகம் தாங்காமல் தவிப்பதாகவே உணர்ந்தாள். பக்கத்திலுள்ள கடற்கரைக்குச் செல்லுப்தில் வந்தாள்.

“வாயும் திரையுக்கும் சூனில் மடநாராய
ஆயுமமருலகும் தஞ்சிலும்நீ தஞ்சாயால்
நோயும் பயலைமயும் மீதுர எம்மேபோல்
நீயும் திருமால்லால் நெஞ்சங்கோட் பட்டாயே?”

அங்கு வெண்மையான நாரைப் பட்சி யொன்று, “ஓமீனோட உறுமீன் வருமளவும் வாடி யிருக்குமாம் கொக்கு” என்று மீன் பிடிப்பதிலேயே கண்ணாய் மலைபோல் வரும் அலைகளின்மேல் சலியாமல் பகவத் த்யானம் செய்பவர்களைப்போல் நின்றுகொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்து நாயகி, “ஓ நாரையே! கண்ணைப் பிரிந்த விரஹ வ்யஸநம் தாங்காம லன்றோ நீ இவ்விதம் வெளுத்திருக்கின்றனை! பிடித்த பிடியை விடாமல் அவனை அடையவே என்னுகிறாய். நிச்சிந்தையாய் நிதிரை செய்தாலும் ‘உனக்குத் தக்க வரன் கிடைக்கவேண்டுமே’ எனும் கவலையால் உன் தாயார் தூங்கமாட்டாள்; அலறும் தூங்கிவிட்டனர். என்றும் தூங்காத அமரர்களும் தூங்கிவிட்டனர். என்னைப்போல் நீமட்டும் உறங்கவில்லை. உன்

மேனி ஏன் வெளுத்துள்ளது? கண்ணனைப் பிரிந்த விரஹவேகம் தாங்காமல் வருந்துகிறாயோ? தெரிந்தது. என்னைப்போலவே நீயும் திருமலைக் கண்டு மோஹித்துள்ளாய். அவன் தீவ்ய திருமேனி வலையில் விழுந்தாய். உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துத் தவிக்கின்றாய். ஐயோ பாவம்! உனக்கும் என் கதியே நேர்ந்ததா?" என்று அதைப் பார்த்துத் துக்கித்தான். நாரைக்கு ஸ்வபாவமே வெண்மை நிறம். அஃது மீன் பிடிப்பதன் பொருட்டு உறங்காமல் நின்றுகொண்டு இருக்கின்றது. அதைப் பார்த்த தேவி, அதுவும் தன்னைப்போல் எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் வருந்துவதாக நினைத்தனர்.

“கோட்பட்ட சிந்தையாய்க் கூர்வாய வன்றிலே
சேட்பட்ட யாமங்கள் சேரா திரங்குதியால்
ஆட்பட்ட வெம்மேபோல் நீயும் அவணையான்
தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமங்கா முற்றுவே”

பாவம்! பேதை நாரை இவள் ப்ரலாபத்திற்குப் பதிலளிக்கும் திறமையுடையதா? அஃது தன் கார்யத்திலேயே கண்ணுயிருந்தது. பக்கத்தில் பனைமரத்தின்மேல் அன்றில் பெண் பக்ஷி யொன்று ஆண் பக்ஷியின் பிரிவு தாங்காமல் கூவிக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தாள் வகுளநாயகி. “ஓஹோ! இதுவும் பகவானுடைய பிரிவு தாங்காமல் அல்லவா புலம்புகின்றது? பாவம்! விசாரிப்போம்” என்று அதனருகில் சென்று, “ஓ அன்றிற் பறவையே! உனக்கென்ன வருத்தம்? ஏன் இவ்வளவு தீரமாய்க் கூவுகின்றனை? நான்தான் கணக்கற்ற பாபங்கள் செய்தேன். பெருமானே மணந்து ஆதிசேஷன்மேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அவருக்கு அடிமை புரியவேண்டும். அவர் திருவடித் தாமரைகளில் சாத்தின குளிர்ச்சி மிக்க காதவழி கமழும் மணமிக்க திருத்துழாய் மாலையை முடிக்கவேண்டுமென்றும் ஆசைப்பட்டேன். அஃது கிடைக்கவில்லை. துக்கம் தாங்காமல் இங்கு வந்து புலம்புகின்றேன். உன் நவநீத ஹருதயத்தையும் அக்கள்ள க்ருஷ்ணன் அபகரித்துச் சென்றாரா? அவர் தீவ்ய திருத்துழாய் மலை சாத்திக்கொண்டு வந்து, தம் கமலக் கண்களின் அழகைக் காட்டிப் புன்முறுவலும் இன்சொல்லுமாய் உன்னையும் மயக்கி னாரா? ஆம்; அதுவே உண்மை. இல்லாளிடில் உலகெல்லாம் ஆழ்ந்த நிதரையின் வசப்பட்டு இருக்குங்கால், நீ மட்டும் ஏன் இந்நீண்ட இரவினை ஒரு கணம் ஒரு யுகமெனக் கழிக்கின்றனை? ஏன் பஞ்சணை மெத்தையில் படுத்துத் துபிலவிலலை? இவ்விதம் கல்லும் கரையுமாறு கதறுகின்றாய். ஐயோ! என்னைப்போலவே விரும்பிய பொருள் கிட்டாத துர்ப்பாக்ய வதியாயிருக்கிறாயே?” என்று பரிதபித்தான்.

“காமுற்ற கையறவோ டெல்லே இராப்பகல்
நீமுற்றக் கண்யிலிராய் நெஞ்சருகி யேங்குதியால்
தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான் தாளநயந்த
யாமுற்ற துற்றுவோ வாழி சுணைகடலே”

அப்பறவையும் தேவியைத் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. “சரி ; இதுவும் என் வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பதிலளிக்கவில்லை. வேறு எவ ராவது உற்ற தோழிகள் கிடைக்கிறார்களா பார்ப்போம்” என்று ஸமுத்ரக் கரை ஸமீபம் சென்றாள். அஃது ‘ஓ’ என்று இரைந்துகொண்டிருந்தது. அதற்கு இரைச்சல் ஸ்வபாவம் என்பதை அடியோடு க்ருஷ்ண விரஹத் தால் மறந்தாள். தன்னைப்போலவே பகவானைக் காண ஆசைகொண்டு எப்போதும் நெஞ்சருகிக் கதறுகிறது என நினைத்தனள். அதனைப் பார்த்து, “ஓ தோழியே! இஃதென்ன விரதை! உனக்கும் என்னைப் போலவே பகலும் இரவும் ஒன்றாகவே இருக்கிறதே. நீ விரும்பிய பொருட்களும் கிடைக்கவில்லையா? ஆகையினாலேயே ஆஹார நித்திரை தவிர்த்து மனமுருகி அழுகிறாய். சுற்று முற்றும் பார்த்து, எதிர்பார்த்த அன்பன் வரவில்லையே என்று ஏங்குகிறாய். உனக்கு இந்நிலைமை ஏன் வந்தது? லீதாதேவியின் விரஹம் தாங்காமல் அவனை யடைய, அவள் விரோதி வலிக்கும் இலங்கைமா நகரையே அகநிக்கு இரையாக்கி அவ்வன்னைையைக் காப்பாற்றினான். அப்படிப்பட்ட ஆஸ்ரித வத்ஸலன் நம்மைக் கைவிடுவாரா? மலைபோன்ற நமது பாபங்களைப் பஸ்பமாக்கித் தம்மடிமையாக்கிக் கொள்வார். அன்று, ஸ்ரீ ராமபத்ரன் திருவடித் தாமரைகளை வருட அளவிலா ஆசை கொண்டேன். அவர் கடைக்கண் நோக்கம் இன்னும் என்மேல் விழவில்லை. அவனைப் பிரிந்த துக்கம் தாங்கா மல் தவிக்கின்றேன். நீயும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை யடையவே ஆசைப் பட்டு தவிக்கிறாயா? ஓயாமல் பொருமிப் புலம்புகிற கடலே! உன் கம்பீர மெல்லாம் எங்குப் பறந்து ஓடியது? வருந்தாதே. எனக்குத்தான் அவ்வத்ருஷ்டம் கிட்டவில்லை. நீயாவது ஸ்ரீ ராமசத்ரனைக் கண்டு களிப்புற்று வாழக் கடவாய்.

“கடலும் மலையும் விசம்பும் துழாயெம்போல்

சுடர்கொ ளிராப்பகல் துஞ்சாயால் தன்வாடாய்

அடல்கொள் படையாழி யம்மானைக் காண்பான்நீ

உடலம்நோ யுற்றையோ ஊழிதோ றாழியே.”

என்று கடலை வாழ்த்தி ஓரிடத்திலும் இருப்புக் கொள்ளாமல் இங்கு மங்கும் உலாவினள். ஜில்லெனக் குளிரந்த காற்று ஸுகமாய் வீசியது. அஃது தன்னை விட்டுப் பிரிந்த ப்ரியனைத் தேடுவதாக எண்ணினாள். கண் ணுக்குப் புலப்படாத அக்காற்றினைக் குறித்து வினவுகின்றனள்: “ஐயோ! காற்றே! ஏன் உன் உடல் இத்துனை ஜில்லிட்டுள்ளது? உனக் கென்ன வ்யாதி? ஜன்னி பிறந்தவர்களைப்போல் ஓரிடத்தில் நிலலாமல் உலாவுகிறாயே! இரவும் பகலும் படுக்கை கொள்ளாமல் தவிக்கிறாயே! பகலில்தான் ஸூரிய வெப்பம் தாங்கவில்லை. இரவில் குளிரந்த சத்ரன் கூடவா உன்மேல் நெருப்பைக் கக்குகிறான்? கடலிலும் மலையிலும் ஆகா யத்திலும் தடவித் தடவி எதனைத் தேடுகின்றனை? ஏன் பதில் அளிக்கத் தயங்குகிறாய்? நீ கூருவிடில் எனக்குத் தெரியாதா? திருப்பாற்கடலிலும்

திருமலையிலும், பரம பதத்திலும், பெருமாள் நித்ய வாஸம் செய்கின்றார். அங்குப் போய்த் தேடிப் பிடித்துக் கூடிக் குலவவேண்டும் என உலாவுகின்றனை. நானும் அவ்வெம்பெருமாளையே தேடுகிறேன். எதிரிகளை அடக்கும் பராக்கரமசாலியான சக்ரத்தாழ்வான் அவன் க்ருபை இருந்தால் நம் எதிரிகளான பாபங்களை ஒரு கணத்தில் பொடிப் பொடியாக்கிக் கண்ணபிரானுக் குரிய நாயகி யாக்குவர் என்றெண்ணினேன். பாரத யுத்தத்தில் பீஷ்மாசார்யருடைய மனமும் கண்களும் குளிர, பீதாம்பரம் துவள, வரமலை யாட, கூந்தலவிழ, ஒரு கையில் குதிரைச் சாட்டையும் ஒரு ஷைச்சக்கரமும் ஏந்தி, ரதத்திலிருந்து குதித்து ஓடிவந்து ஓடிவந்து காட்சியளித்தாரே கமலக் கண்ணன்! அத்தீவ்ய லேவையை லேவிக்க இச்சை கொண்டேன். நீயும் அவர்மேல் கொண்ட காதலால் கரல முள்ஏளவும் உடலை அரித்துத் தின்னும் இவ்வித நோயை அடைந்துள்ளாய் போலும்” என அங்கலாய்த்தார்.

“ஊழிதோ ழாழி யுலகுக்கு நீர்கொண்டு
தோழியரும் யாமும்போல் நீராய் நெகிழ்கின்ற
வாழிய வானமே நீயும் மதுகுதன்
பாழிமையிற் பட்டவன்கண் பாசத்தால் நைவாயே.”

அப்போது ஒரு மேகம் கவிந்துகொண்டு மழை பெய்தது. அதனைக் கண்ட தேவியின் கண்கள், அதுவும் கண்ணன் விரஹவேகம் தாங்காமல் நீராப்க் கரைந்து விடுவதாகத் தோன்றியது. அதை அன்புடன் நோக்கி, “உலகோர்க்கு நன்மை புரியும் மேகமே! உன்னாலன்றோ லகல ஜீவராசிகளும் வாழ்வது! உபயோகமற்ற உப்பு நீரைப் பருகி மதுரமான தீர்த்தமாய்ப் பொழிகின்றாயே! லோகோபகாரியான உனக்கும் என்ன துன்பம் நேர்ந்தது? எனக்கும் 'என் தோழிகளுக்கும் ஸம்பவித்த கஷ்டம் உன்னையும் விடவில்லையா? எங்களைப்போல் நீயும் மதுஸூதரனின் எல்லையற்ற கல்யாண குணங்களும் வீரச் செய்கைகளுமாகிய வலையில் சிக்கண்டு வெளிவர முடியாமல் தவிக்கின்றனையா? ஐயோ பரிதாபம்! நீயாவது ஆஸ்ரித வத்ஸலனாகிய மதுஸூதரனை அடைந்து வாழவேண்டும்” என்று வாழ்த்தி நாஸடி முன் சென்றார்.

“நைவாய வெம்மேபோல் நாண்மதியே நீயிந்நாள்
மைவா னிருளகற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால்
ஐவா யரவணைமே லாழிப் பெருமானார்
மெய்வா சகங்கேட்டுன் மெய்நீர்மை தோற்றாயே.”

பெருமழையும் பெய்து ஓய்ந்தது க்ருஷ்ண பக்ஷமானதால், சந்திரன் மாசநீங்கி வெண்மையாய் ப்ரகாசிக்கவில்லை. வகுளநாயகிக்குக் கண்ணன் மேல்கொண்ட ஆராக்காதல் ஒரு கொடிய நோய்போல் அவள் மதியைக் கலக்கி யிருந்தது. அத்தேய்பிறைச் சந்திரனைக் கண்டு அவளும் க்ருஷ்ண விரஹம் தாங்காது க்ஷீணதசை யடைந்திருப்பதாகவே

எண்ணிக் கேட்கிறான். “ஒரே கலையையுடைய சந்திரனே! ஜகஜ்ஜோதியாய் உன் அமிர்த கிரணங்களை விசி உலகத்தை மனமகிழ்ச் செய்வாயே! நீ ஏன் இப்போது மையெனக் கறுத்த இருளைப் போக்காது இருக்கிறாய்? எதிரியை வெல்லும் பலம் குன்றியதேன்? மழுங்கித் தேய்ந்து காணப்படுகின்றனையே! உன் ரூபலாவண்யங்களை ஏன் இழந்தாய்? ஐயோ! உனக்குப் பதிலுரைக்கவும் சக்தி இல்லையே! உன் கூடியத்திற்குக் காரணம் அறிந்தேன். அந்தத் தாமரைக் கண்ணனின் செவிக்கின்பமூட்டும் அம்ருத மொழிகளைக் கேட்டு மயங்கிக் கிடக்கிறாய். அவன் புன்னகையும் அன்பு வழியும் கடைக்கணைக்கும் யாரைத்தான் பழுவசமாக்கமாட்டார்? அவன் உன்னையும், ‘பெண்மணியே! இனி துக்கப்படாதே; உன்னை விட்டுப் பிரியேன். அடுத்தவனைக் காப்பதே என் வரதம்; ஒருநாளும் பொய்ம் மொழி கூறமாட்டேன்” என்று தேனொழுக்கப் பேசி ஏமாற்றியுள்ளான். அவர் படுக்கையாகிய திருவந்தாழ்வான் தன் ஐந்து வாய்களினாலும் “ஆம்; பெருமாள் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை” என்று கூடப் பின்பாட்டுப் பாடியிருப்பார். இவர்தான் இப்படியென்றால், இவருக்குமேல் திருச்சக்கரத்தாழ்வான். இருவரும் ஒரே உபாத்யாயரிடம் பாடம் படித்தவர்கள். ஆசார்யன் கையில் ஏந்திப் ‘பகலை இரவாக்குங்கள்’ என்று உத்தரவு இட்டால், உடனே முன்பின் யோசியாது செய்துவிடுவர். இவ்விதம் செய்வதெல்லாம் அடுத்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கேயன்றோ? அடைக்கலம் புகுந்த நம்மையும் கைவிடமாட்டார் என்று நானும் நம்பித்தான் இவ்விதம் தவிக்கிறேன். நீயும் உலகத்தை மகிழவைக்கும் ஒளியை இழந்தாய்; வருந்தாதே” எனத் தேற்றினான்.

“தோற்றேறும் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கெம்
ஆற்றாமை சொல்லி யழுவோமை நீநடுவே
வேற்றோர் வகையிற் கொடிதா யெனைபூழி
மாற்றாண்மை நிற்றியோ வாழி கணையிருளே”

உடனே அந்த மழுங்கிய மதியும் மறைந்தான். காரிருள் சூழ்ந்து கொண்டது. ஒரு பொருளையும் பார்க்க முடியவில்லை. யாரிடமாகிலும் புலம்பி நம் துக்கத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம் என்றால், இந்த தூர்ப் பாக்யமுடைய இருள் தன் துக்கத்தைக் கூற வந்துவிட்டதே! இதுவும் கண்ணன் பிரிவு தாங்காமல் தவிக்கிறது. ஒரு வார்த்தையும் கூறவொட்டாமல் திரைபோட்டு மறைக்கிறது. கொஞ்சம் விலகுமாறு சொல்லிப் பார்ப்போம் என்றெண்ணி, தேவி அதனைப் பார்த்து, “ஓ அடர்ந்த இருட்டே! ஏன் இவ்விதம் எங்களுக்கு நடுவில் திரைபோட்டு மறைக்கிறாய்? என் நாதன் நாராயணன் பரமஸூலபனாய்க் கண்ணனாய் அவதரித்து, ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுப் புரிந்த திவ்ய லீலைகளை நினைத்து நினைத்து எனதுள்ளம் அவனிடமே குடிக்கொண்டுவிட்டது. சபலத் தன்மையுடைய சித்தம் இன்னமும் அவன் நல் வரவையே—கோபிகளின் ஆசையைத் தணித்தவன் நம்மையும் கைவிடான் என்று—நம்பி

நாடுகிறது. அதை இழந்து தவித்து ஈண்டு வந்தேன். என்னைப்போலவே கண்ணனிடம் பறிகொடுத்த மனமுடைய சில தோழிகளைக் கண்டேன். நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் ப்ரபுவின் பிரிவினா லுண்டாகிய துக்கத்தைச் சொல்லி அழுது, கொஞ்சம் ஆறுத லடைந்துகொண்டிருந்தோம். அதற்கும் தடையாய் நீ வந்து சேர்ந்தாய். உன்னால் வாய்திறந்து பேசவும் முடியவில்லை. நீயும் கோவிந்தன் பிரிவு தாங்காமல் தவிக்கும் துக்கத் தைக் காட்டி எங்கள் வருத்தத்தைப் பதின்மடங்காக்குகிறாய். வாய்விட்டுக் கதறினாலன்றோ துக்கம் தணியும்? இது என்ன உன் செய்கை? நீயோ உற்ற தோழி. உன் ஸ்வராயத்திலேயே நான் கண்ணனை அடையவேண் டும். அப்படி இருந்தும், பகைவர் செய்யும் துன்பமே மேல் என்று மாறு செய்கிறாயே! எவ்வளவு காலம் தான் இவ்விதம் கஷ்டப்படுத்துவாய்? உனக்காகிலும் சீக்ரம் சேஷம் முண்டாகட்டும்” என்று கூறினார்.

“இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க் கழியேபோய்
மருநற் றிராப்பகல் துஞ்சிலும்நீ துஞ்சாயால்
உருளும் சகட முதைத்த பெருமாலார்
அருளின் பெருநசையால் ஆழாந்து நொந்தாயே.”

காரிருளில் ஒருபொருளும் கண்ணிற்குத் தென்படாமையால், தன் மாளிகைக்குப் பின் திரும்பினார். வகுளநாயகி வரும்வழியில் சலசல வென்று ஓடிக்கொண்டு இருக்கும் நீர்க்கழியின் சப்தத்தைச் செவியுற்றார். ‘கண்ணனிடம் மோஹம்கொண்டு தன் நினைவிழந்து செல்லுகிறது இக்கழி’ என்றெண்ணினார். பின் அதைநோக்கி, “பெரும் ப்ரவாஹ முடைய ரதியே! இருட்டையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து உருக்கி வார்த்தாற் போல், நீ அத்துணை கருமையாய் விளங்குகின்றனையே! மாறிமாறி வரும் பசுலமிரவும் முற்றுப்பெறினும் நீ தூங்கமாட்டாய் போலிருக்கிறதே? சிறு குழவியாயிருக்கும் அக்கமலக் கண்ணன் தன்னிடம் உருண்டுருண்டு வந்துகொண்டிருந்த வண்டி வடிவம் பூண்ட அலுரனை உதைத்து வதைத்த ஆர்ச்சரியத்தை நினைத்து ப்ரஹ்மனா இழந்தனையா? அக்கருணைக் கடலைச் சேர விரும்பியே நாங்களும் வருந்துகின்றோம். எங்களுக்குத் துணையாக நீயும் ஒருத்தியாலாய்?” என்று உரைத்துக்கொண்டே தனது இல்லம் சென்றடைந்தார்.

“நொந்தாராக் காதல்நோய் மெல்லாவி யுள்ளாலர்த்த
நந்தா விளக்கமே நீயு மளியத்தாய்
செந்தா மரைத்தடங்கண் செங்கனிவா யெம்பெருமான்
அந்தாமத் தண்டுழா யாசையால் வேவாயே.”

பஞ்சணை மெத்தையில் படுத்தார். படுக்கை கொள்ளவில்லை. எழுந் திருந்து வீடு முழுவதும் அலைந்தார். பெருமான் ஸ்ரீநிதியில்நந்தாவிளக்கு ப்ரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்து, “இஃதென்ன பரிதாபம்! நீ ஏன் இவ்விதம் நெருப்பாய் எரிகிறாய்? ஸ்ரீ க்ருஷ்ண

விரஹம் தாங்காமல் ஜூரம் அடிக்கிறதே! என் காதல்நோய் உன்னைபும் விடவில்லையா? நான்தான் செந்தாமரைக் கண்களையும், கோவைக் கனிச் செவ்வாயையும் உடைய கண்ணபிரான்மேல் ஆரக்காதல் கொண்டேன், அவ்வச்சுதன் திருவுடித் தாமரைகளில் அலாத்ய மணங் கமழும் அழகிய திருத்துழாய், மாலமேல் மோஹம் கொண்டேன். அவ்வாசை ஈடேறாமல் வெந்து உருகுகிறேன். கால முள்ளளவும் ஆசையாம் அக்ரியால் உலர்ந்தாலும் கிடைப்பது அரிதாயிற்றே. ஸுகுமாரியாகிய உனக்கு இவ்விரஹ நோய் தாங்குமா? உலகத்திற்கெல்லாம் கண்ணை உன்மேனி உள்ளும் புறமும் உலர்ந்துபோய் விட்டதே! ஒரு சிறு காற்றடித்தால் என்னுளியும் உன்னுளியும் போகத்தான் போகிறது” என்று கூறினார்.

இவ்விதம் கண்ணனின் கல்யாண குணங்களை நினைத்து நினைத்துப் புலம்பினார். நாரை, அன்றில், கடல், காற்று, மேகம், கலைசூன்ரிய சந்திரன், இருள், நீர்க்கழி, விளக்கு, இவற்றின் ஸ்வபாவ குணங்கள் அனைத்தும் தேவியின் கண்களுக்குக் கண்ணன் காதல் இழந்து தவிப்பன வாகவே தென்பட்டன. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் நிலைநின்ற மனமுடைய கோபியர்கள் அவர்தம் கல்யாணகுணங்களையே பாடிக்கொண்டு வரங்களில் சென்று உள்ளும் புறமும் நிறைந்திருக்கும் பரம புருஷனைத் தேடியதுபோலவே இவளும் தேடினார். “அரசமரமே! ஆலமரமே! துளவியே! மல்லிகையே! மாலதியே! க்ருஷ்ணனைக் கண்டீர்களா? புன்னகையும் ப்ரீதியும் அமைந்த கமலக்கண் நோக்கங்களால் எங்கள் மனத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு போனார்” என்று பித்தர்களைப்போல் வகுளாதேவியும் தேடி அலைந்தாள்.

க்ருஷ்ண விரஹவேகம் தாங்காமல் தவித்த அப்பெண்மணிகளின் மேல் இரக்கங்கொண்டு, அவர்தம் திவ்ய ஸேவையை அளித்து எவ்விதம் அவர்களுடைய பேராவல்களைத் தணித்தாரோ, அவ்விதமே தேவியின் முன் பிதாம்பர முடித்து, வரமாலையணிந்து, மர்மதனையும் மயக்கும் பேரமுழு வாய்ந்தவலையும், கமலமுகத்தில் புன்னகை தவழ திடீரென்று வந்து தோன்றினார். வகுளநாயகியின் ஆநந்தம் பொங்கிப் பெருகியது. தேஹம் பரவசமாய் மயிர்க் கூச்சலடைந்தாள். இமை கொட்டாத கண்களால் அவன் முகக் கமலங்களில் பெருகும் அம்ருதத்தைப் பருகித் தன் காதல் விடையைத் தணித்துக்கொண்டாள்.

“வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவி புள்ளூலீர்த்த ஓவா திராப்பக லுன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய் மாவாய் பிளந்து மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மூவா முதல்வா இனியெம்மைச் சோரேலே.”

“கண்ண! உன்னிடம் நான் கொண்ட காதலின் அளவை நீ யறியாய். பஞ்சபூதங்களாலும் நாசமடையாத என் ஆத்மா அழிந்தாலும், உன்மேல் நான்கொண்ட ஆசை அழியாது. அவ்வாசை என்னுளியில் புகுந்து, அதனை உலர்த்துகின்றது. கேசியின் வாயைப் பிளந்ததும்,

இரட்டை மரங்களின் இடையில் புகுந்து அவற்றை முறித்ததும், த்ரிவிக்ர மாவதாரம் எடுத்துப் பூமிமுழுவதும் அளந்ததுமான உன் அச்சரியமான செயல்களையும் உன் கல்யாண குணங்களையும் எனக்குக் காண்பித்து, என் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட காதலனே ! உலகத்திற் கெல்லாம் ஆதி புருஷனே ! நித்ய யௌவந முடையவனே ! உன்னையே நான் மணப்பேன். இனி என்னை இவ்விதம் தவிக்கவிட்டுச் சேல்லாதே ” என்று பலவிதமாய் வேண்டினான். அவள் அளவில்லா அன்பை அங்கீகரித்தார் கண்ணபிரான்.

இவ்விதம் வகுள பூஷணாகுதிய வகுளநாயகி க்ருஷ்ண வீரஹ வேகம் தாங்காமல் உயிர் விடும் தருணத்தில், பக்த வத்ஸலன் வந்து தோன்றி அவளைப் பிழைப்பு மூட்டினார். அவள் ஆராக் காதலை அங்கீ கரித்தார். அத்தகைய ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றிப் பாடிய இப் பத்துப் பாட்டுகளையும் பக்தியுடன் விடாமல் பாடுபவர்கள், அழகிலும் குணத்தி லும் ஒப்புயர்வற்ற கண்ணபிரானை மணந்து அவனை விட்டுப் பிரியாமல் மகிழ்வுடன் வாழ்வார்கள். ஸந்தேகமே யில்லை.

“சோராத வெப்பொருட்கு மாதியம் சோதிக்கே
ஆராத காதற் சூருகர்ச் சடகோபன்
ஓராயி ரஞ்சொன்ன வவற்று ளிவைபத்தம்
சோரார் விடர்கண்டிர் வைகுந்தம் திண்ணெனவே.”

திருமாலின் தட்டுத் தடங்கலற்ற கருணை வெள்ளம் பாச்யசாலி யாகிய நம்மாழ்வார் மனக் கடலில் போய்ப் பாய்ந்தது. உடனே அவர் திவ்ய ஞானக் கண ஜில்லெனக் குளிர்ந்து ப்ரகாசிக்கது. அறிவின் ஒளியைக் கண்ட அஜ்ஞானாந்தகாரம் அவ்விடம் தலையெடுக்கத்தான் திற மையுடையதோ? அது இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடி ஒளிந்தது. அச்சம யம் சடகோப முறி தம் ஒளி வீசும் கண்களினால் ஒளி மணி வண்ணன் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம், திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ரூபம், திவ்ய கல்யாண குணங் கள், அவன் அபரிமித ஐஸ்வர்யங்கள், அனைத்தையும் உள்ளபடி கண்டு களித்தார். ஸர்வலோக நாதன் ஒருவனே லகல ஜீவராசிகளுக்கும் நாச மற்ற நாதன். பகவானை அநுபவிப்பதே பரமநர்த்தம். அவனைப் பிரிந் திருப்பதே பரம துக்கம். கணந் தோறும் விதம் விதமான இன்பங்களை நல்கும் அவர் திவ்ய திருமேனி அழகு அநுபவிக்க அநுபவிக்க ஆநந்தக் கடலில் ஆழ்த்தும் என்பதைத் தன் உள்ளத்தில் உள்ளபடி அறிந்து அநுபவித்து அவ் வெம்பெருமான் கல்யாண குணங்களைப் பரக்கப் பாடி கல்நெஞ்சு படைத்த பாபிகளையும் பரம நாஸ்திகர்களையும் பகவானை நினைத் துருகுமாறு செய்துள்ளார். ஸம்ஸாரமாம் காரி ருளி ல் திக்குத் தெரியாமல் தவிக்கும் நம்மிடம் இரக்கங் கொண்டு உலகத்திற் குக் கண்ணாய்த் திருவாய்மொழி எனும் அணையா விளக்கை ஏற்றிவைத் தார். அவ்வொளிமிக்க விளக்கின் உதவியினால் நாம் தத்வஹித புரு ஷார்த்தங்களை ஸந்தேஹமின்றி அறியலாகும். அத்திருவாய் மொழியி லுள்ள பத்துப் பாடல்களே ஈண்டு கதா ரூபமாய் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

காரயித்ருத்வ வித்தாந்த விமர்சனம்

[மதுராந்தகம் ஸ்ரீ. உப. தி. ஈ வீரராகவாசாரியர், திருவாதி]

எம்பெருமானுடைய காரயித்ருத்வ விஷயத்தில் ஸ்ருதப்ரகாசிகாசாரிய ப்ரபுத்திகளோடு ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு அபிப்ராய பேத மிருக்கிறதென்றும், 'அஃதில்லை; ஸாமரஸ்யமே உளது' என்றும் ஸ்ரீ ந்ருவிடஹ ப்ரியையின் வாயிலாக வெளி வந்துள்ள விவாதத்தைப்பற்றிய முடிவுரை யொன்று கொண்டுவாசல் ஸ்ரீ உ. வே' வித்வான் நரஸிம்ஹாசாரிய ஸ்வாமியால் ப்ரசரம் செய்யப்பெற்றுள்ளது. ப்ரக்ருத சர்ச்சையில் ப்ரதம பக்ஷமானது ஸம்பாதக ஸ்வாமியினுடையது; மற்றொன்று அடியேனுடையது. "இவ்ஶ்ரு தரப்பு வாதங்களையும் விமர்சித்ததில் வாத உத்தேஸ்யமான ப்ரதாந ப்ரமேயத்தைப்பற்றிய வரையில் ஸம்பாதக ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பது ப்ராமாணிகமாயும் உசிதமாயு மிருக்கிறதென்றும், மற்றொரு பக்ஷம் அப்படி யிருக்கவில்லை" என்றும் இந்த ஸ்வாமி முடிவுரை யிட்டுள்ளார்.

தவ் நிர்ணயார்த்தமான ப்ரக்ருத விவாதத்தில் வாதிக்குப்ப்ரஸ்பர ஐயா பேக்ஷா லேசமும் கல்சாமையாலே அபிஞ்ஜர்கள் பக்ஷபாத மன்றியில் ந்ருபித்துக் காட்டும் முடிவுரையானது வாதிக்குக்கும் வாசகர்களுக்கும் பேருபகாரமாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இந்த ஸ்வாமியினுடைய ந்ருபணமானது, யாகபசு விஷயமாக தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் நடந்ததோர் விவாதத்தில் தேவரிடம் பாசங்கொண்ட உபரிசர ராஜன் செய்துள்ள நிர்ணயத்தை ஒத்திருக்கின்றது. ந்ருபணமும் உபரிசரமே; ஆழ்ந்ததாகவு மில்லை. அதனை இனி விளக்குகின்றேன்.

"வாத உத்தேஸ்யமான ப்ரதாந ப்ரமேயத்தைப்பற்றிய வரையில் ஸம்பாதக ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதே ப்ராமாணிகம்" என்று பொதுவாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து விட்டு, சற்று மேலே "விஷயத்தை ஆழ்ந்து பாப்பவர்களுக்குச் சேதநருடைய ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஈசுவரனுக்கு காரயித்ருத்வ மில்லல யென்பதும் அஃதுண்டென்பதுமே இருதரப்பு வாதங்களின் உத்தேஸ்ய ஸாரமென்று விசுதமாகிறது" என்பதாகத் தமது ஆசயத்தை ஆவிஷ்கரித்துள்ளார். "புணவ வஸவ விஸுராஃ" என்கிற ரீதியிலே இவருடைய முடிவுரையின் ஆரம்பம். ஸம்பாதக ஸ்வாமி கொண்டிருப்பதானது. "காரயித்ருத்வ விஷயத்தில் ஆசிரியர் அபிப்ராய பேதப் படுகிறார்கள்" என்றிவ்வளவே யன்றி, ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஈசனுக்கு அஃது இல்லை என்று ஸாதிப்பதில் ஈஷத்தேஜம் நோக்கமென்பது இல்லையே. விவாத விஷயத்தில் ஆசாரியர்களுக்கு ஸாமரஸ்யமே உளது என்பதற்கு ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்தியையே அடியேன் ஆதாரமாகக்கொண்டது. "அதாவது—“ஹாஷுராஃ மரூடுவெஸொபுவுஹி தநிலூரெஃடிபுடிஃ ஹஜை த”" என்பதே (அதி க்ஷண ஸாராவளி). இங்கும்த்ரு "சூஃ" சப்தத்தால் தவ்ஸாரம் முதலியன விவக்ஷிதம் என்றார்கள் வ்யாக்யாத்தாக்கள். வ்யாக்யாநங்களிலுள்ள ஆதி சப்தங்கள் ஸ்ருத ப்ரகாசிகையிலும் நோக்குள்ளாவை என்பதை மறுக்கவொண்ணாது. ஆகவே ஸ்ரீ தேசிகனும் பின்புள்ள ஆசாரியர்களும் ப்ரக்ருத விஷயத்தில் ஸாமரஸ்ய மிருப்பதாகவே கண்டரவேண அருளியிருக்க, அவற்றை எல்லாம் புறக்கணித்து காரயித்ருத்வ மில்லை என்பதற்கும் ஸாமரஸ்ய மில்லை என்பதற்கும் யாமோ அதிகாரிகள்?

(3) "இதற்கு முந்திய ஸ்லோகத்தின் அவதாரிகையில் 'ஶசூகெவிஃ ஹஹஃ; ஜீவஹு பூயிபூவுஃ ஶாவிஸுராஃ காரயிதா ந ஹதி' இய்யாதியாகப் பக்ஷாந்தரத்தை வெட்டிக் காட்டியுள்ளது சிந்தாமணி வ்யாக்யாநம். காரயித்ருத்வ மில்லை என்கிற பக்ஷத்தை கிரஸநம் செய்து, அஃதுண்டு என்பதையே ஆசாரியன்

னோட்டம் கொள்ளாமல் வாசகருக்கு வைமநஸ்யத்தை வளர்த்தும் வ்யாஸமொன்றை இந்த ஸ்வாமி வரைந்திருப்பது ஸஹ்ருதயமாகுமோ?

(5) உற்று நோக்குமவர்க்கு ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தப் பகுதியிலுள்ள ஸாமரஸ்யம் புலமாகுமென்றே ஸாராயரியன், ஆபாதிதியில் தோன்றும் வீரோதம் யாது? அதற்குப் பரிஹாரமென்? என்பதை உள்ளத்திற் கொண்டாலே இந்த ஸ்வாமியின் முடிவுரையின் நிலை தானே விளங்கியிரு. “ஜீவருடைய ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் ஈசன் உபேக்ஷகன்” என்பதாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸூக்திகளிலும், தத்வஸாரம் ஸ்ருதப்ரகாசிகை முதலிய க்ரந்தங்களிலும் காணப்படுகின்றன; ஒரு காரியத்தைப்பற்றிய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளில் ஸம்பந்தப்பாடாமையைக் கொண்டே அதில் உபேக்ஷகனென்று உலகில் வழங்குகின்றது; ஈசனுக்கு அத்தகைய உபேக்ஷகத்வம் கொள்ளில் காரயித்ருதவமானது அதற்குத் தோள்நிண்டியாக ஒரு க்ஷணத்திலே எப்படி கூடும் என்று சங்கை. இதற்குப் பரிஹாரமாவது: “ஸாமார்யோபகார மாத்ரம் செய்தல் என்றும், அதையும் செய்யாமலும் என்றும் உபேக்ஷகத்வம் இரண்டு வீதம்; அதில் முதலிற் சொல்லிய உபேக்ஷையே ஈசனுக்கு உள்ளது. சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநாதி மூலமாய் இவ்வுபகாரம் செய்திருக்கிறாரன்றே ஈசன்? இரண்டாவது சொல்லியது அந்யந்தோபேக்ஷை; அது அவனுக்குக் கிடையாது. ஆகவே உபேக்ஷகத்வத்தினால் ஸாமான்யத: காரயித்ருதத்வம் பாதிதமாகாது” என்பதே.

(6) இப்படி ஸாமரஸ்யத்தை ஆசாரியனும் பின்புள்ளாரும் ஏகரூபேண கொண்டிருந்தும், அப்பய்ய தீக்ஷிகருடைய நயமயூக மாலிகா வசந மொன்றை உதாஹரித்து அபிப்ராயபேத மிருப்பதாக காட்டியிருக்கின்றார் நம் ஸம்பாதக ஸ்வாமி; (ஸ. 8. ப. 291) இதனையும் விமர்சிப்போம். —

“சுனயுராஜினூ-தெரித்தூநு வெயயடூ)ஸஹ்யா |
ஸஹோ வ சூலிரெ கெவிசு சூ-கூ-ஹேஷிகூ-ஹு ||
உஹூஷ்யநதாவஹூசு ராஹூராயநதாவி நு |
தாவதா ஸாஹூ வெயயடூ) கெதுஸஹோவந-வரெ ||”

இந்த ஸ்வாமி உதாஹரித்துள்ள ஸ்ரீலோகங்கள் இவையே. அந்தர்யாமிஸ்ருதி இன்னது என்பதையும் தீக்ஷிதேர காட்டியிருக்கிறார் “ஸாவிதாயயிடெதி வ ஸூ-கி” என்று, “யசூ-தாநுகெரொயயிதி” “சுனூ-பூவிஷு-ஹூ-ஹூ ஜநாநா-ஸவ-ஹூ-ஹூ” இய்யாதியே அந்தர்யாமி ஸ்ருதி, இந்த ஸ்ருதியானது முழுக்ஷூ-கக்களையும் பகவத் த்வேஷிகளையும் பற்றியது என்பதாக சிலர் ஸங்கோசம் செய்கிறார்கள் என்று முதல் ஸ்ரீலோகத்தின் கருத்தாகிறது. (1) இது தாத்விகம்தானா? இது யாருடைய பக்ஷம்? காரயித்ருதவ ஸ்ருதிக்கும் இதற்கும் நிர்வாஹத்தை ஒன்றாக நினைத்துப் பேசுகிறார் தீக்ஷிதர். அதிகாரிவிசேஷத்தில் ஸங்கோசம்; உதாஹ்ருத அந்தர்யாமி ஸ்ருதிக்கு அல்லவே. “யராஹூ-உஹூ-கெ” இய்யாதிகளில் பாஷ்யவாக்யம் ஸர்வ ஸாதாரணம் இது என்பதைக் காட்டுகின்றதே. (2) நிக். ‘சுநூ-ஹூ-ஹூ’ என்று ஆரம்பித்து “ஜீவகர்ம விசேஷங்களில் உதாஸந்வமும் அநுமந்ருத்வமும் கொள்வதல் ப்ரமாணமில்லை என்கிறார்கள் மற்றொரு சாரார்” என்கிறார் தீக்ஷிதர். இது யாருடைய பக்ஷம்? ஆகவே ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் ஸ்ருதப்ரகாசிகாசார்ய ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்ரீ தேசிகனுக்கும் பரஸ்பரம் அபிப்ராயபேத மிருப்பதாக ஸம்பாதக ஸ்வாமி கொண்டிருப்பதற்குத் தீக்ஷிதருடைய வாக்யங்களில் யாதொரு ஆதாரத்தையும் காணேன். கதஞ்சித் ஸமர்த்திக்கப் பார்த்தாலும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸாமரஸ்யத்தை அநுளித்திருக்க, தீக்ஷிதர் வாக்யம் ஜீவிக்மமாட்டாதே.

இனி நமது வீர்த்தாந்தி ஸ்வாமியின் வியாஸத்தில் கண்டுள்ள அம்சங்களை விசேஷித்து விமர்சிப்போம். நான்காவது ஸஞ்சிகையின் ஸங்க்ரஹிக்கப்பெற்றுள்ள அடியேன் வ்யாஸத்தை முதலில் விமர்சிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து பத்தாவது பதினொராவது ஸஞ்சிகைகளை பூர்த்திசெய்திருக்கிறார். (தொடரும்)

ஸ்ரீ
ஸ்ரீதேவ உக்யீ ந்யுலிஹ்வாஸுஷுணை நஃ

செய்திகள்

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் யாத்ரை

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அக்டோபர்மீ 23, 24, 25 தேதிகளில் திண்டிவனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது, எல்லா ஆஸ்திகர்களும் ஏகோபித்து முரத்தைபுடனும் பக்திபுடனும் நன்றாக ஆராதித்தார்கள். டோலோதலவமும் நன்றாய் நடந்தது.

(1)

ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் வர்ஷாராதம்

சிதிரபாதுஹு ஐப்பசிமீ 18உ (3—11—42) செவ்வாய்க்கிழமைமுதல் ஷை மாஸம் 27உ (12—11—42) வியாழ்க்கிழமைவரை, பத்து தினங்களும், உபய வேதாந்த இதிஹாஸ புராண க்ரந்த சதுஷ்டய பாராயணங்களுடன் ஸ்ரீ அஹோபில மடம் 41-வது பட்டத்தில் மூர்த்தாபிஷித்தராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் வர்ஷாராத கைங்கர்யம் ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் வெகு விமர்சையாயும் அழகாயும் நடந்தேறியது. பாராயணத்தில் அந்வயித்த ஸ்வாமிகள் சுமார் 100 திருநாமங்கள். இந்த ஸ்வாமிகளுக்கு ஸம்பாவணையும் விசேஷபூரியுமாகச் சுமார் ரூ. 1000 கடைசி தினம் செலவு செய்யப்பட்டது. 13 தினங்கள் ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமிகளும் பக்தர்களும் விசேஷ தத்யாராதம் செய்து வைத்தனர். அத்திருமந்திரத் திருப்பதியில் அநேகநாட்கள், நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு டோலோதலவம் வீதம் ஸ்ரீ கண்ணபிரான் கண்டருளினார். ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் திருவடிகளில் அக்காலத்தில் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீ வித்தவர் பலர். அவ்வூர் ஸ்வாமிகள் மிகுந்த பக்தியோடு ஆராதித்ததைப்பற்றி ஸ்ரீ அழகியசிங்கரும் ஸ்ரீ சிங்கப்பிரானும் திருவுள்ளமுகத்தது அவாஹ்நஸகோசரம்.

(2)

ஓரகடம் மங்களாசாஸநம்

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் மதுராந்தகமிருந்து பஸ்யுனூர் போன் விவளந்த களத்தார் எழுந்தருளினார். களத்தாரில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்ரீசி வானாசார்யஸ்வாமி முதலான அவ்வூர் ஸ்வாமிகளால் ஆராதிக்கப்பட்டு, மூன்று தினங்கள் எழுந்தருளியிருந்தார். ஸ்ரீ களத்தார் அழகியசிங்கர் திருக்குமாரர் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் தமக்கிருக்கும் பரிபூர்ண ஆசார்ய பக்தியோடு ஸ்ரீ ரங்கநாத மஹாதேசிகன் பூர்வாஸ்ரம திருமாளிகையில் ஸ்ரீ கண்ணபிரானே டோலிலில் எழுந்தருள்பண்ணி னேவிக்கும்படியிருந்தது. பிறகு ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ஓரகடம் எழுந்தருள, அவ்வூர் ஸ்ரீ உ. வே. மாடபூஷி சடகோபாசார்ய ஸ்வாமி முதலிய மஹாங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகளை மூன்றுநாள் மங்களாசாஸநம் செய்தருளினார். பிறகு நெய்மீல் அம்மணம்பாக்கம் எழுந்தருளி செங்கல்பட்டுக்கு எழுந்தருளினார். செங்கல்பட்டில் வளிக்கும் வக்கீல் முதலான ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருளிட்ஹணை விசேஷமாக ஆராதித்தார்கள். அப்போது ருணம்பேட்டு ஜமீன்தார் பெரிய திருமஞ்சனம் செய்துவைத்து விசேஷமாக இரண்டு தினம் ஆராதித்தார்.

ஸ்ரீ பாஷ்ய பரீகைஷு

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் செங்கல்பட்டில் எழுந்தருளி இருக்கும்போது, சென்ற ஐப்பசி மாஸம் 30உ முதல், ஸந்திநிதியில் காலக்ஷேபம் செய்துகொண்டுவரும் அடியிற்கண்ட வித்வான்கள் பரீகைஷு செய்யப்பட்டனர்; அவர்களுக்கு ப்ரத்யேகம் சுமார் ரூ. 30 வரையில் ஸம்பாவணை அனுக்ரஹிக்கப்பட்டது.

பரீகைத் தேறிய வித்வான்களின் பெயர் :-

(1) திருநெல்வேலி ஜில்லா, பார்ப்பான்குளம் தட்டை வரதராஜன், வியாகரண சிரோமணி.

(2) மதராந்தகம் தாலுகா, பெருக்காரனை, மாடபூஷி ராஜகோபாலா சார்யர், மீமாம்ஸா சிரோமணி, மீமாம்ஸாவிபராதா, மீமாம்ஸா வித்வான்.

(3) தஞ்சாவூர் ஜில்லா, சொக்கனாபுர் மாடபூஷி நரளிம்மாசார்யர், வ்யாகரண சிரோமணி, வ்யாகரண வித்வான்.

(4) செங்கற்பட்டு ஜில்லா, பொன்விளைந்த களத்தூர் தீக்ஷிதர் வீரராகவ சார்யர், வ்யாகரண சிரோமணி.

(5) திருப்பதி தட்டை வாஸுதேவாசார்யர், ந்யாய சிரோமணி.

(6) மதராந்தகம் தாலுகா, வீளையபுத்தூர், தட்டை ஸம்பத்தமார வரதா சார்யர், ந்யாய சிரோமணி ந்யாய வித்வான்.

(7) வந்தவாசி தாலுகா அத்தி கிருஷ்ணமாசார்யர், ந்யாய சிரோமணி.

(3)

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் மங்களாஸாஸநம்

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் செங்கல்பட்டிலிருந்து வடக்குப்பட்டுக்கு எழுந்தருளி சிங்க வேழமுன்றுடையானுக்கு அவ்வூர் ஸ்வாமிகளைக்கொண்டு விசேஷாராதநம் செய்வீத்துச் சில லௌகிக நிர்வாஹங்களை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பிள்ளையாக்கத்திற்கு எழுந்தருளி ஸ்ரீ பெரும்பூதூருக்கு ஏரணி கீர்த்திபிராமாநுசனடி வணங்க, கார்த்திகைமீ 19௨ (4-12-42) வெள்ளிக்கிழமை எழுந்தருளினார். அப்போது அங்கு ஸ்ரீ உ. வே. கோஷ்டபுரம் ஸ்வாமியும் எழுந்தருளியிருந்தார். (Ex. High Court Judge) ஸ்ரீ உ. வே. வ. பாஷ்யம் ஐயங்கார் ஸ்வாமியும், (எக்ஸிசிபூட்டி ஆபீஸர்), மற்றும் டிராஸ்டிகளும் கூட இருந்த, ஸ்ரீ எம்பெருமானார் ஸங்கீதியில் அழகியசிங்கருக்கு விசேஷ மரியாதைகள் செய்தவைத்தார்கள். திருவடி கோடில் அடியில் ஸ்ரீ முதலியாண்டானை எழுந்தருளப்பண்ணி அருளிப்பாடிட்டு, இரட்டை மாலை பரியட்டத்துடன் ஸ்ரீ அழகியசிங்கருக்கு ஸ்ரீ முதலியாண்டானை (ஸ்ரீ பாதுகையை) ஸாதித்தார்கள். ஸ்ரீ அழகியசிங்கரும் “யெந்நாவு” என்று ஸங்கீரித்து, எம்பெருமானார் பரிஜூபரிச்சத்தானும் தமது பரிவாரத்துடனும் எழுந்தருளியாச்சுது. பிறகு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் “கருகலு வடுத ..... வுணீரெஹ” என்று வணங்கி விழையுயர்ந்த சாதரா முதலிய உபஹாரங்களை ஸமர்ப்பித்து, “உஹீஹ தீப” என்கிற ஸ்லோகத்தினால் மங்களாஸாஸநம் செய்தருளினார். பிறகு ஸ்லாக்யமான சால்வை காவாயம் முதலிய ஸ்ரீ எம்பெருமானார் ப்ரஸாதங்களை ஸங்கீரித்து, ஏகாந்த திருமேனி அழகை, ஸ்தூல ஸ்தூல நயநகுளுங்களை நேஷித்து மகிழ்ந்தார். பிறகு பெருமானையும் நாச்சியாரையும் மங்களாஸாஸநம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் எழுந்தருளினார். மூன்று திங்கள் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் மங்களாஸாஸநம் அழகாக நடந்தேறியது. காலெஜ் வித்யார்த்திகளுக்கு உசித ஸம்மரணம் அளிக்கப்பட்டது. பிறகு கொளத்தூர் எழுந்தருளி மறுபடி ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் மார்க்கமாய்த் திருவெவ்வூர் எழுந்தருளி அன்றுமுதல் ஸ்ரீ ராகவன் மங்களாஸாஸநம் நடந்துவருகிறது.

—அம். வ. நரஸிம்ஹாசாரி. ஸ்ரீ காசியம்.

(4)

திருவேவ்வுநர் மங்களாஸாஸநம்

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் டிஸம்பர் 11௨ வெள்ளிக்கிழமை ஸாயங்காலம் ஸகல பரிஜூ பரிச்சத்தங்களுடன் இவ்வூர்ப் பாடசாலைக்கு எழுந்தருளும்படி இருந்தது. அப்போது இப்பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் “ஸ்வாகத விம்ஸதிப்ப ரத்மலாலா” என்று இருபது ஸ்லோகங்கள் செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருமுன்பு படிக்க ஸ்ரீ ஸ்வாமியும்

அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருச்செவி சாத்தியாயிற்று. பிறகு நம் ஸ்வரூபாதுருண மாசு ஸம்பாவநை பண்ணப்பட்டது. 19௨ த்வாசரியன்று நமது பாடசாலை மாணே ஜர் வைஸ் ப்ரெஸிடெண்ட் ஸ்ரீமான் L. C. சுந்தரவரதாசாரியர், ஸ்ரீநிதியில் வீசெஷு ததீயாராதம் செய்துவைத்தார். அன்று ஸாயங்காலம் ஹை வைஸ் பிரெஸிடெண்ட், ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் ஸ்ரீநிதியில் இப்பாடசாலையின் நிர்வாஹ விஷயத்தைப்பற்றி ப்ரஸ் தாவிக்கும் காலத்தில், தாம் இப்பாடசாலையின் மூலநத்திற்காக 5000 ரூபாயும், 5000 ரூ. பொறும்படியான ஸ்தாவர சொத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்ரீநிதியில் ஒப்பித்தவிடுவதாயும், இப்பாடசாலையின் நிர்வாஹ விஷயத்தை ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டு மென்றும் ப்ரார்த்தித்திருக்கிறார்.

—தி. ச. வேதாந்த தாஸன்.

(5)

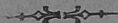
திருவேவ்வுனர் மங்களாசாஸநம்

“நாகத்திணைக் குடந்தை வெஃகா திரு வெவ்வுள்”, என்று திருமழிசைப்பிரா லலும், “காசையாடை மூடிபோடு... ..எம்பெருமான் எவ்வுள் கிடந்தானே” என்று திருமங்கை மன்னாலும் மங்களாசாஸநம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீராயு லிவு) ஹெசுமாளதாயும் ஸ்ரீ அஹோசில மடத்துக்கு ஸர்வ ஸ்வாதீநனமான திருவேவ்வு னர் ஸ்ரீ வீரராகவப்பெருமான் ஸேவித்து மங்களாசாஸநம் காத்திணை” 24௨ (9-11-12) புதன்சிகழமை நடந்தது. திருவள்ளூர் ஸ்ரீமம் லக்ஷ்மீபுரத்துக்கு ஸ்ரீ சடாரியை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து திருமலை திருப்பரியட்டத்துடன் அருளப்பாடிட்டு அதிவிமர்சையாய் நடத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் வீசெஷு சாதரா முதலிய உபஹாரங்களோடு ஸ்ரீ வீரராகஸ்வாமி ஸ்ரீநிதிக்குள் எழுந்தருளி மங்களாசாஸநம் செய்தவாறே, ஸ்ரீ ராகவன் ப்ரளிதுப்பட்டி சாலுவை முதலிய வரிசைக்களை அறுக்க்ரஹிக்க, ஸ்ரீ அழகியசிக்ரரும் யுடுறூரவழி என்று ஸ்ரீநிதித்தார். இப்படியே ஸ்ரீ கனகவல்லித்தாயார் ஸ்ரீநிதியிலும் மங்களாசாஸநம் நடந்தது. இப்படி அநேக ஸிஷ்யர்களும் பக்தர்களும் ஆராதிக்க, இராப்பத்து பகல் பத்து உத்வை காலங்களில் ஸ்ரீ எவ்வுள்கிடந்தானே மங்களாசாஸநம் செய்துகொண்டு ஸுசுதோத்தரராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அநேக தினம் ஆந்திக தனவாண்களாலும் வக்கில்களாலும் டோலோத்தஸவம் செய்விக்கப்படுகிறது. இதில் நமது ‘வ்யாயா’ ஸம்பாதகர், ஸ்ரீ. உ. வே. வாஸுதேவாசாரிய ஸ்வாமியால் செய்விக்கப்பட்ட டோலோத்தஸவ காலத்தில் வஸுஹாராலுடிக்ரஹித்தையுடைய ஸ்ரீ ராக வன் வஸுதேவாத்தஸவங்களில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸிள் அர்ச்சக ஸௌஸ்யத் தைப்பற்றி ஸ்ரீ அழகியசிக்ரரால் அழகியதோர் உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டது.

(6)

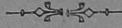
ஸ்ரீ மதராந்தகம் கலாசாலையின் க்ருஹப்ரவேச காலத்தில் ஸ்ரீ அழகிய சிக்ரர் “ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை” என்கிற பாசுரத்தை உடுத்தி ஸ்ரீ எம்பெரு மான் ப்ரபாவத்தைப் பரக்கப் பேசினார். அவ்விராமானுசன் திருமந்திரத் திருப்பதி யான இத் திவ்ய தீசத்தில் இந்தக் கலாசாலை மிகவும் அழிவ்ருத்திக்கு வரவேணு மென்று நம் சிங்கப்பிரானே ப்ரார்த்திக்கிறதாக அழகியதோர் உபந்யாஸம் செய் தருளினார். பிறகு மறுதினம் ஸ்ரீகாரியம் நரஸிம்ஹாசாரியர் அகத்தில் நடந்த டோலோ த்ஸவகாலத்தில், ஸ்ரீ காரியகாரரால் செய்யப்பட்ட சில வடிவங்களில் திருச் செவிசாத்தின வுடன், இந்தக் காலேஜ் ஏற்படும் முன் சிறிப்பாடசாலையைத் தக்காலம் மாணேஜ்மெண்டுடன் பாதுகாத்து ஸ்ரீ ஸ்ரீநிதிக்கு சில ஸ்தாவரச் சொத்துக்களுடன் ஸமர்ப்பித்த ஸ்ரீ. உ. வே. மாடபூசு ரக்ஷாமி ஸ்ரீயங்கார் விஷயத்தில் தமக்கிருந்த பீதி அதிகமானது என்று ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் அவரைக் கொண்டிடி அருளினார்.

—ஆம். வ. நரஸிம்ஹாசாரியர், ஸ்ரீ காரியம்.

श्रीः
श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः

योऽन्तः प्रविश्य मम वाचमिमां प्रसुतां
सञ्जीवयत्यखिलशक्तिधरः स्वधाम्ना ।
अन्यांश्च हस्तचरणश्रवणत्वगादीन्
प्राणाक्षमो भगवते पुरुषाय तस्मै ॥

ஸம்பாதகரின் குறிப்புக்கள்

வினையாட்டுக் கருவிகளைப் போல ஐந்துக்களை வைத்துக் கொண்டு ஈஸ்வரன் வினையாடுகிறான் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. இப்பொழுது ஐக்கத்தில் ஸம்ப ஜகத்திற்கு நேர்ந்துள்ள வித்துள்ள க்ஷோபத்தைப் பார்த்தால், துரத்தலை. 'இது என்ன வினையாட்டு? இப்படி ப்ரஜைகளை நாஸம் அடையச்செய்வதும் ஒரு வினையாட்டு ஆகுமோ? கருணாநிதியாயிருக்கும் ஈஸ்வரன் ஐகத் முழுவதையும் ஸம்ஹரிக்கும்பொருட்டு உத்யுத்தனாகிவிட்டானே? நதிகளுடைய ஜல ப்ரவாஹங்கள் ஸமுத்ரத்தில் ப்ரவேஸிப்பது போலவும் ஸலபக்கூட்டங்கள் மண்டி எரியும் அக்நியில் ப்ரவேசிப்பது போலவும் ஐநங்கள் ஸ்வயமே கோடிக்கணக்காக ம்ருத்யு முகத்தில் போய் விழுகிறார்களே! இதுவும் அந்தப் பகவானுடைய கார்யமா?' என்று மநஸ் கலங்குகிறது. அவனுடைய கார்யமாக இராவிட்டால் வேறு எவனுடைய சேஷ்டிதமாக இருக்கக்கூடும்? அவனின்றி வேறு யாருக்கு இம்மாதிரி ஸக்தி உண்டு?

“मनसैव जगत्सृष्टिं संहारं च करोति सः ॥

இச்சா மாத்ரத்தால் ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது போல அதை ஸம்ஹரிக்கவும் அவன் ஒருவனே ஸக்தன். அவன் அபர்யநுயோ ஜ்யனாகிரபடியால் அவனை 'என் இந்தக் கோபம்?' என்று யார் கேட்கக்கூடும்?

தேஸாந்தரங்களில் நடந்துகொண்டிருந்த யுத்தம் இப்பொழுது நமது தேஸத்திற்கும் வந்துவிட்டது. இக்காலத்திய யுத்தத்தில் யுத்தம் செய்யும் யோதர்களுக்கு மாத்ரம் அபாய ஸம்பாவனை உண்டு என்று சொல்வதற்கு இல்லை. உயர விமானங்களிலிருந்து வெடிகுண்டுகள் விழுந்தால் யார் தலையில் விழும் யார்தலை

யில் விழுமாட்டாது என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள வ்யாதிக்காரர்களும், பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் குழந்தைகளும், க்ருஹ க்ருத்யங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸ்த்ரீகளும், அஸக்தராயிருக்கும் வ்ருத்தர்களும், கேஷத்ராதிகளில் க்ருஷி செய்யும் ஏழை ஜநங்களும் குண்டுகளுக்கு இரையாகி லக்ஷக்கணக்காக மடிகிறார்கள். தைவச் செயலால் குண்டுகள் விருந்து தப்பின அநேக ஸிஸூக்களும், ஸ்த்ரீகளும், வ்ருத்தர்களும் நாதனற்றவர்களாய், அங்கங்குள்ள தார்மிகர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டுப் பந்து வியோக ஜநித துக்கத்தால் ஸோகித்து நிற்பதைப் பார்க்க மனம் வருந்துகின்றது. இந்தக் கஷ்டம் எப்பொழுது நிவ்ருத்தமாகப் போகின்றதோ? எப்பொழுது யுத்த அதிகாரிகளின் மனம் தெளியுமோ? எப்பொழுது ஸத்வம் தலை எடுக்குமோ? ஸௌஹார்த்தம் பரவுமோ? ஜநங்களுக்கு கேஷமம் உண்டா குமோ? ஸ்ரீ ஸரண்யனே கதி.

*

*

*

*

யுத்தத்தின் பயகை அநேக பதார்த்தங்களுக்குப் பஞ்சம் ஸம்பவித்திருக்கிறது. அரிசிப் பஞ்சம், விறகுப் பஞ்சம், விளக்கெரிக்கும் எண்ணெய்ப் பஞ்சம் இவை ஜநங்ககாகிதப் பஞ்சம் றுக்கு மிக்க ஸ்ரமத்தை கொடுக்கின்றன. எழுதுவதற்கு உபயோகிக்கப்படும் காகிதத்திற்கும் பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இது காரணமாகப் பலவிடங்களில் காகிதத்தில் எழுதுவதையே நிறுத்திப் பேச்சினாலேயே வ்யவஹாரங்களை நடத்தப் ப்ரயதநப்படுகிறார்கள். அநேக கலாசாலைகளில் வித்யார்த்திகளின் பரீக்ஷை முதலியவை நேருக்குநேராக ஸம்பாஷணை மூலமாகவே நடத்தப்படுகின்றன. ஜகத் வ்ருத்தாந்தங்களை மஹாஜநங்களுக்கு வெளியிட்டுவரும் வ்ருத்தாந்தப் பத்ரிகைகளும் சிலவிடங்களில் நிறுத்தப்பட்டனவாம். இந்த ஸ்ரமம் நமது ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா பத்ரிகையையும் கொஞ்சம் பாதிக்குமென்று நாம் பயப்படுகிறோம். இப்பொழுது நமது கைவச மிருக்கும் காகிதம் மூன்று மாஸ காலத்திற்கு மாத்ரம் ப்ரியாப்தமாக இருக்கும். அதற்கு மேற்பட்டு அபேக்ஷிதமான காகிதத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள ப்ரயதநம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. எவ்வளவு அபேக்ஷிதமோ அவ்வளவும் கிடைக்குமென்று சொல்ல முடியாதாலால், பஞ்சகாலத்தில் பதார்த்தங்களைக் குறுக்கிச் செலவிடுவதுபோல, இந்தக் காகிதப் பஞ்சத்தில் நமது பத்ரிகையையும் கொஞ்சம் குறுக்கி வெளியிடலாமென்று உத்தேசித்திருக்கிறோம். அடுத்துவரும் ஸஞ்சிகைமுதல்,

நாற்பது ஸ்டம்பது பக்கங்களுக்குப் பதிலாக முப்பது முப்பத்தைந்து பக்கங்கள் அடங்கியதாகவே அது வெளிவரும். க்ஷாம காலத்தை உத்தேசித்து நமது சந்தாதாரர்கள் அதை க்ருபையுடன் அங்கீகரிப்பார்களென்று நாம் நம்புகிறோம்.

* * * *

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் சரம ஸ்லோகாதிகாரத்தில், 'ஸர்வ பாபநிவ்ருத்தி சொல்லப்படுவதாலே, பகவத் ப்ராப்திருப இஷ்டஸித்தியும் சொல்லப்பட்ட தாகின்றது 'ச்யவநம்' என்பதன் என்று சொன்னது கூடுமே? ஸர்வபாப விஸேஷார்த்தம் நிவ்ருத்தி உண்டாகியும் பகவத் ப்ராப்தி இன்றிக்கே கைவல்யம் என்று மற்றொரு இஷ்டமும் வித்திக்கின்றதென்று சில வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றனவே' என்னும் ஒரு ஸங்கையை உபகேஷித்துக்கொண்டு, அந்த ஸங்கைக்கு ஸமாதாநத்தை அருளிச்செய்து வருகையில், ஸ்ரீ தேசிகன், 'கைவல்யம்' என்னும் ஆநந்தாநுபவம் நித்யமா? அல்லது அநித்யமா? என்பதை விசாரித்திருக்கிறார். அவ்விடத்தில்,

“चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः ।

तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः ॥

अहमेव गतिस्तेषाम्निराशीःकर्मकारिणाम् ।

ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः ॥

सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक् ॥

[ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு, அர்த்தார்த்தி, ஜ்ஞாநீ என்று என்னுடைய பக்தர்கள் நாலுவகைப் படுவார்கள். அவர்களுள், வேறு ப்ரயோஜநத்தையும் வேறு உபாயத்தையும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இருக்கும் ஏகாந்திகளாகிற ஜ்ஞாநிகளே ஸ்ரேஷ்டர்கள். ஏனென்றால், அவர்களுக்கு நான் ஒருவனே கதி; அவர்கள் நிஷ்காமமாகக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களன்றோ? மற்றுள்ள மூவர்களும் தமது ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமான க்ஷுத்ரபலனை உத்தேசிக்கிறவர்களானதால், அவர்கள் ச்யவநத்தைத் தர்மமாக உடையவர்கள். பரமைகாந்தி ஒருவனே மோக்ஷத்தை அடைகிறவன்] என்னும் மஹாபாரத ஸ்லோகங்கள், 'கேவலாத்மாநுபவம் நித்யமன்று' என்பதற்கு ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதைப் பார்க்கும்பொழுது, 'ப்ராக்ருத அநுபவங்களை இச்சிக்கும் ஐஸ்வர்யார்த்திகள் போல ஆத்மாநுபவத்தை இச்சிக்கும் ஜிஜ்ஞாஸுக்களும் மறுபடியும் ஸம்ஸரிக்கிறவர்களே' என்பது சொல்லப்பட்டிருப்பது போலத் தோன்றும். அப்படி

அவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸரித்தால் அவர்களால் அநுபவிக்கப் படும் ஆநந்தம் நித்யமன்று என்பது ஸித்தமே.

இந்த ஸ்லோகங்களை வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸாராஸ் வாதிநீகாரரும் இப்படியே வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். च्यवनघर्षीणः— च्यवनं [च्युतं नष्ट इति यावत्] घर्षीं येषान्ते तथोक्ताः [ச்யவநம் என்பது நாஸத்தைக் குறிக்கின்றது] என்பது அவர் வ்யாக்யாநம். நாஸம் என்பது பூர்வமிருந்த ஸ்தாநத்தைக் காட்டிலும் அதமமான ஸ்தாநத்தையே குறிக்கு மாதலால், ஜிஜ்ஞாஸு மறுபடியும் ஸம்ஸரிக்கிறான் என்பதே இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம் என்பது அவருடைய திருவுள்ளமென்று தெரிகிறது. இது “कैवल्यं प्राप्तानामपि पुनरावृत्तिर्नविद्यते” [கைவல்யத்தை அடைந்தவர்களுக்கும் புநரா வ்ருத்தி இல்லை] “अचित्संसर्गवियुक्तं स्वरूपेणावस्थितं मुक्तस्वरूपपरमनियमनस्थानं; तच्चापुनरावृत्तिरूपम्” [அசித் ஸம்ஸர்க்க மற்ற பரிஸூத்த ஜீவ ப்ராப்தியும் அபுநரா வ்ருத்தி ரூபமே] இத்த்யாதியான கீதாபாஷ்யாதி வாக்யங்களுக்கு விருத்தம். பாரத வசநத்திற்கு வேறு தாற்பர்யம் சொன்னாலொழிய இந்த விரோதம் பரிஹ்ருத மாகமாட்டாது.

அப்படிப்பட்ட வேறு ஒரு தாற்பர்யத்தை ஸ்ரீதேஸிகன் தாற்பர்ய சந்திரிகையில் விவரித்திருக்கிறார். அது என்னவென்றால்:

“आत्मानुभवसुखस्य अस्थिरत्वादेव च्यवनघर्मत्वमुच्यते। न तावता पुनस्संसारसङ्गः”

[‘ஆத்மாநுபவ ஸுகத்திலிருந்து ச்யுதராகிறார்கள்’ என்பதற்கு ‘அந்த ஆத்மாநுபவ ஸுகத்திலேயே ஸ்திரமாக அவர்கள் நிற்க வில்லை; அது அஸ்திரமே’ என்பதே பொருள். அப்படி அது அஸ்திரமென்று சொல்வதால், அவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் விழுகிறார்கள் என்பது ஏற்படமாட்டாது] என்பதுதான். ‘ச்யுதி’ என்பதற்கு இவ்விடத்தில், ‘நழுவிக்கீழே விழுகிறது’ என்பது பொருளன்று; ‘முடிவு அடைந்து வேறாக மாறுகின்றது’ என்பதே பொருள் என்பது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். முடிவு அடைந்து வேறாக மாறுவதானது, கீழே நழுவுவதிற்போல மேலே போவதிலும் ஸம்பவிக்குமன்றோ? இவ்விடத்தில் அது மேலே போவதைக் குறிக்கின்றது என்பதே ஸ்வாமியின் விவரணம். இந்த அர்த்தத்திலும் அந்தப் பதம் ப்ரயோகம் செய்யப்படுவது உண்டு என்பதற்கு நிதர்ஸநமாக

“प्रच्युतो वा एषोऽस्माद्धोकाद्गतो देवलोकम्”

[இந்த லோகத்திலிருந்து ச்யுதனும் தேவலோகத்திற்குப் போகிறான்] என்னும் வேதவாக்யமும்

“इन्द्रलोकात्परिभ्रष्टो मम लोकपरायणः ।
प्रमुक्तस्सर्वसंसारैर्मम लोकं च गच्छति ॥

[இந்தர லோகத்திலிருந்து ப்ரஷ்டமய, அதாவது: ச்யுதமய, என்னுடைய லோகத்தை அடைகிறான்] என்னும் வராஹ புராண வாக்யமும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உத்தரோத் தரம் சிறந்ததான ஸ்தாநத்தை அடைவதும் முன் ஸ்தாநத்தி லிருந்து ப்ரம்ஸமாகிறபடியால் இம்மாதிரி ப்ரயோகம் ஸாதுவே ஆகுமன்றோ?

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்த்ரயஸாரத்தில் கீழே உதாஹரிக்கப்பட் டுள்ள வாக்யத்திற்கு அடுத்து வரும்

“जिज्ञासुर्लभते भक्तिं भक्तो भक्तगतिं लभेत्”

[ஜிஜ்ஞாஸுவானவன் க்ரமேண பக்தியை அடைகிறான் ; பக்தி யைப் பெற்றுப் பக்தர்கள் போகுமிடத்திற்கும் போகிறான்] என்னும் ப்ரமாணந்தர நிருபணமும், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற ஆத்ம நிஷ்டன் விஷயத்தில் ச்யுதியானது உத்தரோத்தராதிஸய பத ப்ராப்தியையே குறிக்கின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

“प्रतिवृद्धस्तु मोक्षमाक्ष” [ப்ரதிபுத்தனே (ஜ்ஞாநியே)மோக்ஷத் தை அடைகிறான்] என்பதும் மற்றவர்களுக்கு மோக்ஷமில்லை என்பதைச் சொல்லவில்லை; ‘ப்ரதிபுத்தனுக்கு உடனே மோக்ஷம்; மற்றவர்களுக்கு அது கொஞ்சம் விளம்பித்துக் கிடைக்கும்’ என்ப தைச் சொல்லுகின்றது. அந்த விளம்பமும் மறுபடியும் ஸம்ஸா ரத்தில் ஆவர்த்திப்பதா விராமல், ஸ்வாத்மாநுபவ விளம்பத்தால் ஸம்பவிப்பதே. இவ்விதம் தாத்பர்யம் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி அர்த்தம் கொண்டால் மஹாபாரத வசநத்திற்கும் கீதா பாஷ்யாதி வாக்யங்களுக்கும் எவ்வித விரோத ப்ரஸக்தியும் இல்லை. இது ஒரு விஸேஷார்த்தமே.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ அஹோயில மடம் விசேஷ வருத்தாந்தங்கள்.

மார்கழி	18௨	...	40-வது பட்டம் ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் திருநகூத்ரம்.
“	21௨	...	41 “ ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் திருநகூத்ரம்.
தை	12௨	...	வித்வத் தைஸ் [பத்து திநங்கள் நடைபெறும்].
“	21௨	...	42-வது பட்டம் ஸ்ரீ அழகியசிக்ரர் திருநகூத்ரம்.

यो वा एतामेव वेद, अपहत्य पाप्मानमनन्ते स्वर्गे लोके ज्येये
प्रतितिष्ठति प्रतितिष्ठति ॥

इति चतुर्थः खण्डः ॥

‘தபஸ்’ என்பது ஸாஸ்த்ரீயமான காயக்லேஸத்தையும், ‘தமம்’ என்பது இந்த்ரீயங்களை அடக்குவதான உபஸமத்தையும், ‘கர்மம்’ என்பது வர்ணஸ்ரம தர்மங்களின் அதுஷ்டாநத்தையும் குறிக்கும்.

9. இவ்வாறு கீழே விளக்கப்பட்ட ப்ரதிஷ்டை ஆயதநம் இவை களுடன் கூடிய ப்ரஹ்ம வித்யையை உபாவிப்பவன் புண்ய பாப ரூபமான ஸகலவித ப்ரதங்களிலிருந்து விடப்பட்டவனாக் கால பரிச்சேதமற்ற உத்தமமான பதவியை அடைகிறான் என்று பலம் சொல்லப்படுகிறது.

[ப-ரை]. யோ வா -எவனெருவன், एताम् -இந்தப் ப்ரஹ்ம வித்யையை, एवम् -கீழே விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஸாதநங்களுடன் கூடியதாக, वेद -உபாவிக்கிறானே, [सः-அவன்], पाप्मानम् -[புண்ய பாப ரூபமான] ப்ரதங்களை, अपहत्य -உதறிவிட்டு, अनन्ते -காலத்தால் முடிவு இராத்தும், ज्येये -ஸர்வோத்தமமுமான, स्वर्गे लोके -பகவல்லோகத்தில், प्रतितिष्ठति -நிலைபெற்றவனாக இருக்கிறான். प्रतितिष्ठति என்று இரட்டித்துப் பேசுவது உபநிஷத்தின் முடிவைக் காண்பிக்கிறது.

இதில் அறிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் இரண்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புண்யமும் பாபம்போல் ப்ரதகமானதால், அதுவும் ஒரு அறிஷ்டமே. ‘ஸ்வர்க்க லோகம்’ என்று இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் லோகம் நஸ்வரமான ஸ்வர்க்க லோகத்தைக் குறிக்க மாட்டாது; ஏனென்றால் : அது ‘அநந்தம்’ [கால அளவுக்கு உட்பட்டதன்று] என்றும் ‘ஜ்யேயே’ [ஸர்வோத்தமம்] என்றும் விஸேஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த உபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களாவன : (1) ப்ரஹ்மமானது அநந்தமாயும் அபரிமித குணங்களுடன் கூடியதாயுமிருப்பதால், அது ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அபரிச்சிந்நம்; அது நமது இந்த்ரீய கோசரங்களான வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அத்யந்தம் விலக்கணம்; அப்படி இருந்தபோதிலும் அது ஸர்வாத்மநா ஜ்ஞாநத்திற்குக் கோசரமன்று என்று சொல்ல முடியாது; கொஞ்சம் கொஞ்சமே அதை அறியலாம். (2) நமது இந்த்ரீயங்க ளெல்லாம் தத்தம் விஷயங்களில் ப்ரவ்ர்த்திப்பது முழுவதும் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரேரணையின் பலம்; ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்பத்திக்கு அதுகூலமான வீர்யமும் அதனிடமிருந்தே வருகின்றது; ஆகையால் ‘நாம் நம்முடைய ஸாமர்த்த்யத்தால் கார்யங்களே

ஸாதித்துக்கொள்கிறோம்' என்று நினைப்பது துரபிமாநமே. (3) அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாவிப்பதே கர்மபந்த நிவ்ருத்திக்கு உபாயம்; அந்த உபாஸநமானது, ஸாங்க வேதாத்யயநம் ஸத்யவசநம் தபஸ் தமம் கர்மா நுஷ்டாநம் இவைகளால் உக்பத்தியைப் பெற்றுத் தார்ட்யத்தையும் அடைகின்றது; இவைகள் இல்லாமல் உபாஸநம் நிஷ்பத்தி அடைய மாட்டாது.

கேரோபநிஷத் முற்றிற்று.

श्रीः
श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः

कठोपनिषत् ।

प्रथमाध्याये प्रथमवल्ली ।

हरिः ओम् । उश्न ह वै वाजश्रवसस्सर्ववेदसंददौ । तस्य ह नचिकेता
नाम पुत्र आस ॥ १ ॥

இந்த உபநிஷத்தில், பரம புருஷார்த்த ரூபமாயும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியை லக்ஷணமாக உடையதுமான மோக்ஷத்தின் யாதாத்தம்யம், அதற்கு உபாயமாக இருக்கும் பரமாத்மோபாஸநம், பரதத்வ அவரதத்வ ஜ்ஞாநம், ஆகிய இவைகளெல்லாம் விஸ்தாரமாக விளக்கப்படுகின்றன.

பூர்வ காலத்தில் கௌதமர் என்னும் பெயருடைய ஒரு மஹர்ஷி இருந்தார். அவருக்கு நசிகேதஸ் என்னும் பெயருள்ள ஒரு புத்ரன் உண்டு. ஒரு ஸமயத்தில் கௌதமர் விஸ்வஜித் என்னும் ஒரு க்ரதுவைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். அந்த க்ரதுவுக்கு, ஸர்வ ஸ்வத்தைபும் தக்ஷணையாகக் கொடுப்பது லக்ஷணம். அந்த க்ரது முடியும் வேளையில், ஆஸ்திகாக்ரேஸராகிற நசிகேதஸ், இந்த க்ரதுவுக்கு ஸர்வ ஸ்வத்தைபும் தாரம் செய்யாமலிருந்தால் வைகுண்யம் நேர்ந்துவிடுமே என்று பயந்து, 'அடியேனும் உமக்கு ஒரு ஸ்வம் அன்றோ? அடியேனை யாருக்குத் தாரமாகக் கொடுக்கப்போகிறீர்?' என்று கேட்டான். அதற்குப் பிதாபதில் அளிக்காமலிருந்ததைப் பார்த்துப் புத்ரன் இரண்டு மூன்று தடவை நிர்ப்பந்தித்து அதே கேள்வியைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்க, பிதா கோபங்கொண்டவராய் 'உன்னை ம்ருத்யுவுக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்' என்று பதில் அளித்தார். புத்ரன் உடனே யமலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பொழுது தர்மராஜன் ஸ்தலாந்தரத்திற்குப் போயிருந்தபடியால், மூன்று இரவு அங்கு நசிகேதஸ் எவ்விதமான ஆஹாரமுமின்றிக்கே தங்கியிருக்கும்படி ஸம்பவித்தது. பிறகு தர்மராஜன் திரும்பி வந்தார். வந்தவுடன் 'மூன்று இரவு ஆஹாரமின்றி ஓர் ஆஸ்திகர் தமது க்ருஹத்தில் தங்கும்படி நேர்ந்துவிட்டதே' என்று பயந்து, அதற்குப் ப்ரதிவிதாரமாக நசிகேதஸ்ஸை நோக்கி 'உமக்கு நான் மூன்று வரன்களைக் கொடுக்கிறேன்; நீர் உமக்கு அபேக்ஷித்தவைகளைக் கேட்டுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னார். நசிகேதஸ் தனக்குள்ள ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தால், 'என்மீது கோபம் கொண்டிருக்கிற என் பிதா கோபமின்றிக்கே ப்ரஸந்நராக இருக்கவேண்டும்' என்று முதல் வரனை யாசித்தான். இரண்டாவது வரனால் தர்மராஜனுக்குத் தெரிந்ததான 'அக்நி வித்யை' என்னும்

त ह कुमारसन्तं दक्षिणासु नीयमानासु श्रद्धा विवेश । सोऽमन्यत ॥ २ ॥

ஸ்வர்க்கப் ப்ரயோஜனமான ஒரு வித்யையைத் தனக்கு உபதேஸிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். மூன்றாவது வரனால், மோக்ஷத்தின் உண்மையை அறிய விரும்பமுள்ளவனாய் அது ஸம்பந்தமாக ஒரு ப்ரஸ்நத்தை நசிகேதஸ் செய்ய, தர்மராஜன் மோக்ஷத்தை விவரிக்கப் புகுந்து, உபேயமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், உபேதாவாகிற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், உபாயமாகிற உபாஸந்தின் ஸ்வரூபம், ஆக இம்மூன்றையும் விஸ்தாரமாக விளக்குகிறார். இதுதான் இந்த உபநிஷத்தின் விஷயம். இந்த மூன்றாவது ப்ரஸ்நம் ஜீவாத்மாவைப் பற்றியதென்றும், இதற்கு ஸமாதானமாக தர்மராஜனால் செய்யப்பட்டுள்ள விவரணமும் ஜீவாத்மாவையே விஷயமாகக் கொண்டதென்றும், அத்வைத வேதாந்திகள் விவரிக்கிறார்கள். 'இது ஜீவாத்மாவைப் பற்றியதன்று, ப்ரமாத்மாவையே பற்றியது' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். மூன்றாவது ப்ரஸ்நத்தை விவரிக்குமிடத்தில் இது விஸ்தாரமாக விசாரிக்கப்படும்.

1. [ப - ரை]. **उशन् ह वै** - [ஒரு பலத்தை] இச்சித்துக்கொண்டு, **वाजश्रवसः** - வாஜஸ்ரவஸ் என்பவருடைய குமாரர், [ஸகல லொத்தையும் தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பதை அங்கமாக உடைய விஸ்வஜித் என்னும் ஒரு க்ரதுவைச் செய்பவராய்] **सर्ववेदसम्** - ஸகல லொத்தையும், **ददौ** - [தக்ஷிணையாகக்] கொடுத்தார். **तस्य** - அவருக்கு, **नचिकेता नाम** - நசிகேதஸ் என்னும் பெயருடைய, **पुत्रः** - பிள்ளை, **आस** - இருந்தார்.

காம்யமாக ஒரு கர்மத்தைச் செய்தால், அதை அங்காங்கிகள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித லோபமும் வராமல் செய்தாலொழிய அதற்கு லாக்குண்யம் வரமாட்டாது. இந்த மஹர்ஷி செய்யும் விஸ்வஜித் என்னும் க்ரது காம்யமாகச் செய்யப்படுகின்றது என்பதை 'உஸ்ந' என்னும் பதம் தெரிவிக்கின்றது. ஆகையால், தக்ஷிணைக்குப் ப்ராதாந்யம். இவருடைய வம்ஸமே தாரத்திற்குப் பெயர் போனதாகத் தெரிகிறது. இவருடைய தகப்பனருக்கு 'வாஜஸ்ரவஸ்' என்னும் பெயர் ஏற்பட்டதும் இந்தக் காரணத்தாலேயே என்று சொல்லக்கூடும். 'வாஜம்' என்பதற்கு அந்ரம் என்பது பொருள்; 'ஸ்ரவஸ்' என்பதற்குக் கீர்த்தி என்பது பொருள். அளவற்ற அந்ரநாநம் செய்து அதனால் பெரிய கீர்த்தியை அடைந்தவர் என்பது 'வாஜஸ்ரவஸ்' என்னும் பதத்தின் திரண்ட பொருள், **आस** - இது சாந்தஸம். **वभूव** என்பது லௌகிகமான ரூபம்.

2. [ப - ரை]. **दक्षिणासु** - தக்ஷிணைகள், **नीयमानासु** - கொடுபட்டுக்கொண்டிருந்தபொழுது, **त ह कुमारम्** - அந்தக் குமாரனுக்கு, **श्रद्धा** - ஒரு ஆஸ்திக்ய புத்தி, **आविवेश** - உண்டாயிற்று. **सः** - அவன், **अमन्यत** - [பின் வருமாறு] ஒரு எண்ணம் கொண்டான்.

पीतोदका जग्धतृणा दुग्धदोहा निरिन्द्रियाः ।

अनन्दा नाम ते लोकास्तान्स गच्छति ता ददत् ॥

॥ ३॥

सहोवाच पितरम्—“तत कस्मै मां दास्यसि” इति । द्वितीयं तृतीयम् ।

त होवाच—“मृत्यवे त्वा ददामि” इति ।

॥ ४ ॥

நசிகேதஸ்ஸுக்கு ஜறித்த ஆஸ்திக்ய புத்தியானது, பிதாவுக்கு வலிதத்தைச் செய்யவேண்டும் என்னும் மனோபாவ ப்ரபுத்தம். இந்த வாக்யத்தின் கருத்தை வெளியிடு மிடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், நசிகே தஸ்ஸை 'ஆஸ்திகாக்ரேஸர னுகிற நசிகேதஸ்' என்று புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

3. நசிகேதஸ்ஸின் மநஸ்ஸில் ஜறித்த ப்ரத்தையை விவரிக்கிறதது இந்த வாக்யம்.

[ப - ரை]. **पीतोदका:** - குடிக்கப்பட்ட ஜலத்தை உடையவையாயும், **जग्धतृणा:** - புஜிக்கப்பட்ட புல்லை உடையவையாயும், **दुग्धदोहा:** - கறக்கப்பட்ட பாலை உடையவையாயும், **निरिन्द्रिया:** - கன்று போடுவதற்கு அஸமர்த்தங்களாயு மிருக்கும், **ता:** - இவைகளை [அதாவது: இப்படிப்பட்ட பசுக்களை], **ददत्** - [ருத்விக்குக்களுக்குத் தசுஷிணை என்னும் புத்தியுடன்] தாநமாகக் கொடுக்கும், **स:** - அவன், **अनन्दा नाम ते लोका:** - எவ்வித ஸுகமுமிராத லோகங்கள் சில உண்டு [என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றனவே], **तान्** - அந்த லோகங்களுக்கு, **गच्छति** - போகிறான்.

இவ்விடத்தில் பசுக்களுக்கு விஸேஷணங்களாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ள நான்கு சொற்களும், அந்தப் பசுக்கள் நிஷ்பலமான கிழப் பசுக்கள் என்பதை ஸூசிப்பிக்கின்றன. நிஷ்ப்ரயோஜநமான பதார்த்தத்தைத் தாநமாகக் கொடுப்பது சரியான தாநமாகமாட்டா தாகையால், அம் மாதிரி வைகுண்யம் தனது பிதாவின் க்ரதுவுக்கு ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதே இம்மாதிரி நினைத்ததன் தாத்பர்யம்.

अनन्दा: - 'நந்தம்' என்பது ஸுகத்தைக் குறிக்கும். அது எவ் விடத்தில் இல்லையோ அவ்விடம் அநந்தமே. அஸூர்யங்களாகச் சில லோகங்கள் இருக்கின்றன வென்று ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் [3-வது மந்த்ரத்தில்]* சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மாதிரி அநந்தங்களாகச் சில லோகங்கள் உண்டு. இது ஸாஸ்த்ர வித்தம்.

4. பிதாவால் கொடுக்கப்பட்ட தசுஷிணை முடியும் ப்ரயந்தம் காத்திருந்த நசிகேதஸ், தானும் பிதாவின் ஸொத்தில் சேர்ந்திருப்பதால், தன்னைத் தசுஷிணையாகக் கொடுக்காமல் இருந்தால் க்ரதுவுக்கு வைகுண்யம் நேர்ந்துவிடுமே என்று பயந்து பின் வருமாறு பிதாவைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

“வहूनामेमि प्रथमो वहूनामेमि मध्यमः ।

किं स्विद्यमस्य कर्तव्यं यन्मयाऽद्य करिष्यति ॥

॥ ५ ॥

अनुपश्य यथा पूर्वं प्रतिपश्य तथा परे ।

सस्यमिव मर्त्यः पच्यते सस्यमिवाजायते पुनः ॥

॥ ६ ॥

[ப - ரை.] सह - அவன், तत - ஹே பிதாவே, माम् - என்னை, कस्मै - யாருக்கு [எந்த ருத்விக்குக்கு], दास्यसि - [தக்ஷிணையாகக்] கொடுக்கப் போகிறீர்கள், इति - என்று, पितरम् - பிதாவை நோக்கி, उवाच - கேட்டான். [அந்தக் கேள்வியை உபேக்ஷித்திருந்த பிதாவைப் பார்த்து] द्वितीयम् - இரண்டாவது தடவையும், तृतीयम् - மூன்றாவது தடவையும் [பரஸ்ரம் செய்தான்]. तद् - [அப்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட பிதா கோபம் அடைந்தவராய்] அவனைப் பார்த்து, त्वा - உன்னை, मृत्यवे - ம்ருத்யுவுக்கு, ददामि - கொடுக்கிறேன், इति - என்று, उवाच - [பதில்] சொன்னார்.

5. இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருந்தும், புத்ரன் பயம் சோகம் ஒன்றும் கொள்ளாதவனாய் பிதாவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

[ப - ரை.] वहूनाम् - [ம்ருத்யு லோகத்திற்குப் போகும்] ஜநங்கள் எல்லாருக்கும், प्रथमः - முன்னதாகவே, एमि - நான் போகிறேன்; वहूनां मध्यमः - அவர்களின் நடுவிலாவது, एमि - போகிறேன். [பயந்து கடைசியாகப் பின்னால் போவேன் என்று ஸங்கிக்கவேண்டாம்]. [ஆனால்] मया - என்னாலே, अद्य - இப்பொழுது, यत् - எதை, करिष्यति - [அந்த ம்ருத்யு] செய்யப் போகிறாரோ, कर्तव्यम् - [அப்படிச்] செய்யத் தகுந்த கார்யம், यमस्य - [அந்த] ம்ருத்யுவுக்கு, किं खित् - என்ன உண்டு?

இவ்வாறு நசிகேதஸ் கேட்டதன் கருத்து என்னவென்றால்: ‘நானே பாலிசன்; பூர்ண காமராயிருக்கும் ம்ருத்யுவுக்கு என்னால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ருத்விக்குக்களுக்குக் கொடுக்கும் தக்ஷிணை அவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளதாக வன்றே இருத்தல் வேண்டும்? ம்ருத்யுவுக்கு என்னால் ஒரு ப்ரயோஜனமும் இருக்கமாட்டாதே என்றே எனக்குக் கொஞ்சம் சோகம் ஜறிக்கின்றது’ என்பது தான்.

6. புத்ரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட பிதாவுக்கு அளவற்ற பஸ்சாத்தாப முண்டாயிற்று. ‘கோபத்திற்குப் பரவசமாகி நான் இவ்வளவு குணவானாகிற புத்ரனை ம்ருத்யுவுக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டேனே!’ என்று ஹ்ருதயத்தினுள் பிதா தழித்தார். அவருடைய முகத்திலிருந்து அந்தத் தாபத்தைப் புத்ரன் அறிந்து, தன் பிதாவை நோக்கி, ‘சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவது நமது வம்ஸத்தின்

“**वैश्वानरः प्रविशत्यतिथि ब्राह्मणो गृहान् ।
तस्यैतां शान्तिं कुर्वन्ति हर वैवस्वतोदकम् ॥** ७ ॥

आशाप्रतीक्षे सङ्गतं सन्नुताश्चेष्टापूर्तै पुत्रपशूँश्च सर्वान् ।
एतद्वृत्ते पुरुषस्याल्पमेधसो यस्यानश्नन् वसति ब्राह्मणो गृहे ॥ ८ ॥

லக்ஷணமன்றோ? இதைப்பற்றி விசாரப்பட வேண்டாம்' என்று தைர்யம் சொல்லுகிறான்.

[ப - ரை]. **पूर्व** - [நமது] முன்னோர்கள், **यथा** - எப்படி - [ஸ்தய வசநத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார்களோ], **अनुपश्य** - [அதைப்] பார்த்தும், **अपरे** - மற்றுமுள்ள [ஸாதுக்கள் எப்படி நடந்து வருகிறார்களோ], **प्रतिपश्य च** - [அதைப்] பார்த்தும், **तथा** - அப்படியே [நீரும் நடக்க வேண்டுமன்றோ?]. **मर्त्यः** - மறுவயன், **सस्यमिव** - [அல்ப] பயிர் போல, **पच्यते** - [வ்வல்ப காலத்திற்குள்] நாசமடைகிறான். **सस्यमिव** [அந்தப்] பயிர் போலவே, **पुनः** - மறுபடியும், **आजायते** - ஜநிக்கிறான். [இப்படி அநீத்ய மன்றோ ஜீவலோகம்? இதில் பொய் பேசி என்ன பலம் பெறுவது உண்டு?]

7. இவ்வாறு பேசினிட்டுப் புத்ரன் ம்ருத்பு லோகம் போனான். அவ்விடத்தில் தர்மராஜன் இராதபடியால், மூன்று இரவு காக்கும்படியாக ஸம்பவித்தது. மூன்று இரவும் நசிகேதஸ் நிராஹாரகை இருந்துகொண்டு தர்மராஜனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். பிறகு தர்மராஜன் வந்தார். அவரைப் பார்த்து வாசலில் இருந்த வ்ருத்தர்களான த்வார பாலகர்கள் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்கள்.

[ப - ரை]. **वैश्वानरः** - [ஸாக்ஷாத்] அக்னி பகவானே, **अतिथि ब्राह्मणः** - ப்ராஹ்மண அதிதியாக, **गृहान् प्रविशति** - [நமது] க்ருஹங்களுக்கு வருகிறார்கள். **तस्य** - அவருக்கு, **एतां शान्तिम्** - இந்த ஸாந்தியை [அதாவது: அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸம்பப்பிப்பதான ஸாந்தியை], **कुर्वन्ति** - [அதை அறிந்தவர்கள்] செய்கிறார்கள். **वैवस्वत** - ஹே! தர்மராஜனே, **उदकम्** - [பாத்யம் முதலியவைகளுக்காக] ஜலத்தை, **हर** - [இந்த நசிகேதஸ்ஸுக்குக்] கொண்டுவாரும்.

அதிதி அக்னியாகையால், அவரிடத்தில் அபசாரப்பட்டால் அப்படி அபசாரப்படுகிறவர்கள் தக்தராகப் போய்விடுவார்கள் என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது.

8. க்ருஹத்திற்கு வந்த அதிதியைப் பூஜியாமல் இருந்த அபசாரத்திற்கு ஸமநம் செய்துகொள்ளாமற்போனால், பலமான ப்ரத்யவாயமும் நேருமென்று அந்த வ்ருத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

“ तिस्रो रात्रीर्यद्वात्सीर्गृहे मेऽनश्नन् ब्रह्मन्नतिथिर्नमस्यः ।

नमस्तेऽस्तु ब्रह्मन् खस्ति मेऽस्तु तस्मात् प्रति त्रीन् वरान् वृणोष्व ॥९॥

[ப - ரை]. यस्य अल्पमेघलः पुरुवस्य - எந்த புத்தியற்ற க்ருஹஸ் தனுடைய, गृहे - வீட்டில், अनश्नन् - பட்டினியாக, ब्राह्मणो वसति - ஒரு அதிதி வவிக்கிறானே, [तस्य - அந்த க்ருஹஸ்தனுடைய], आशाप्रतीक्षे - ஆசை மனோரதம் இவைகளையும், सङ्गतम् - [நல்லோர்களுடைய] சேர்க்கையையும், सूत्रां च - உண்மையான ப்ரிய வசநங்களையும், इष्टपूर्ते - [அவனாற் செய்யப்படும் யாகம் முதலான] கர்மங்கள் [குளம் வெட்டுவது முதலான] தர்மரூஷ்டாநங்கள் இவைகளையும், पुत्रपशुंश्च - ப்ரணைகள் பசுக்கள் இவைகளையும், सर्वान् - [இவைகளைத் தவிர்த்த] மற்றை 'எல்லா புண்ய கர்மங்களையும், एतत् - இது [அதிகி ஆஹாரமின்றிக்கே இருக்கும் படியாக நேர்ந்த பாபமானது], वृंक्ते - நாஸம் செய்துவிடுகிறது.

- आशा - ஆசை, அதாவது துர்லபமாக இருக்கும் ஒரு வஸ்துவில் உண்டாகும் இச்சை. प्रतीक्षा - எதிர்பார்ப்பது; அதாவது: கிடைக்கும் போல் இருக்கும் ஒரு வஸ்து கிடைத்துவிடும் என்று நம்பி இருப்பது. அதாவது: காமங்கள் ஸங்கல்பங்கள் இவையெல்லாம்.

इष्टपूर्ते - 'இஷ்டம்' என்பது ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் யாகம் முதலியவைகளையும், 'பூர்த்தம்' என்பது ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் குளம்வெட்டுவது, முதலான புண்யகர்மங்களையும் குறிக்கும்.

10109

9. வருத்தர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட தர்மராஜன் நகிகேதஸ்ஸைப் பார்த்து சொல்லுகிறார்.

[ப - ரை]. ब्रह्मन् - ஹே பூஜ்யரே! यत् - எந்தக் காரணத்தால், मे गृहे - என்னுடைய க்ருஹத்தில், नमस्यः - பூஜ்யரான, अतिथिः - அதிதியாகிற, [त्वम् - நீர்], तिस्रो रात्रीः - மூன்று இராத்திரி காலம், अनश्नन् - ஆஹாரமொன்றுமின்றிக்கே, अवात्सीः - வவித்திருந்தீரோ, तस्मात् - அந்தக் காரணத்தால், ब्रह्मन् - ஹே பூஜ்யரே, ते नमोऽस्तु - உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். त्रीन् वरान् प्रति - மூன்று வரன்களை, वृणोष्व - வரித்துக்கொள்ளும்; मे - எனக்கு, खस्ति अस्तु - க்ஷேமம் உண்டாகவேண்டும்.

இம்மாதிரி மூன்று வரன்களைக் கொடுத்து நகிகேதஸ்ஸை த்ருப்தி செய்வித்தால், அதிதி க்ருஹத்தில் பட்டினியாக இருந்ததால் ஏற்பட்ட பாபம் ஸம்நமாகும் என்னும் எண்ணத்துடன் இம்மாதிரி தர்மராஜன் ப்ரார்த்தித்தான். மூன்று இரவு பட்டினி யிருந்தபடியால், மூன்று வரன்களைக் கொடுக்கலாமென்று நினைத்தான் போலும். நகிகேதஸ் அம்மாதிரி வரன்களை அபேக்ஷியாமல் இருந்தாலும் தன்னை அதுக்ரஹிப்ப தற்காகவாவது வரன்களை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது தர்மராஜனுடைய கருத்து.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதேவ லக்ஷ்மீ நூலிஹ்வாவாஸ்ய ஹ்மணே நம:௧

ஸ்ரீ ந்ரு வி ம் ஹ ப் ரி யா

இது ஸ்ரீ அஜேஹாபில மடத்தால் ப்ரதி மாஸம் ப்ரகாரம் செய்யப்படும் பத்ரிகை. இதன் நோக்கங்களாவன:—

1. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய ஆஸ்திக்யத்தை வ்ருத்தி செய்வது.

2. ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத மதத்தின் விசேஷ தத்வங்களைப் ப்றநி' தத்வ வித்துக்களின் ஸஹாயத்தைக்கொண்டு வ்யாஸங்களை வெளிப்படுத்துவது.

3. ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருவிம்ஹன் ஸந்ரீதிரித்யில் நடைபெறும் நித்யோத்ஸவாதிகளைப் ப்றநியும் மற்றும் ஸ்ரீ ஸந்ரீதி ஸம்பந்தங்களாக அப்பொழுதுக் கப்பொழுது நடைபெறும் வ்ருத்தாந்தங்களைப் ப்றநியும் குறிப்புக்களை ஸங்க்ரஹிப்பது.

4. வைதிகாசாரம் வேதோக்த மதம் இவைகளைக் கார்பாற்றுவதற்கு வேறு உபாயங்களைத் தேடுவது.

5. இவைபோன்ற மற்றை கார்யங்களைச் செய்வது.

விளம்பரம்:— இந்தப் பத்ரிகையில் விளம்பரங்களுக்குப் பின் கூறப்பட்டுள்ள வீதம் சார்ஜு வஸூல் செய்யப்படும்.

- (1) முழுப்பக்கம் ஒருதடவைக்கு ரூ. 4—0—0
- (2) ஷே 3 மாஸங்களுக்கு ,, 10—0—0
- (3) ஷே 6 ,, ,, 18—0—0
- (4) ஷே 12 ,, ,, 34—0—0

பாதிப் பக்கத்திற்குப் பாதி சார்ஜும், கால் பக்கத்திற்கும் அதற்குக் குறைந்த பாகத்திற்கும் கால் சார்ஜும் செய்யப்படும். சார்ஜு முழுவதையும் முன்பணமாகவே செலுத்த வேண்டும்.

இந்தப் பத்ரிகைக்குச் சந்தாதாரர்கள் ஆயிரம் பெயர்கள் இருக்கிறார்கள்.

==: ஆபீஸ் விஸாஸம்: ==

5, ராமஸ்வாமி தெரு, தியாகராய நகர், மதராஸ்.